

Z obsahu:

**Potírat osobní hřích
i »hříšné struktury«**

Jan Pavel II.
při generální audienci
25. srpna 1999
– strana 2 –

**Odpuštění –
božský lék**

Sestra M. Usha SND
– strana 4 –

Maria a kříž

Joachim kardinál
Meisner
– strana 6 –

**Zamyšlení
nad křížem**

o. Miroslav
Jaremczuk OFM
– strana 7 –

Před 140 lety

Giovanni Ricciardi
– strana 8 –

**Podstata rockové
hudby**

Pokračování
– strana 10 –

Dílo někoho jiného

Liturgie, ryzí gesto
oběti, památky
a prosby, byla
zredukována na
pedagogickou
a humanistickou
záležitost...
– strana 12 –

Potírat osobní hřích i »hříšné struktury«

V dalších úvahách o cestě obrácení, podpoření jistotou Otcovy lásky, chceme dnes obrátit vaši pozornost k tomu, co znamená hřích, a to jak osobní, tak sociální. Všimněme si především postoje Ježíše Krista, který přišel, aby vysvobodil člověka od hříchu a od Satanova vlivu.

Ježíš vítězí nad zlem

Nový zákon silně zdůrazňuje Ježíšovu autoritu nad démony, které vyhání *Božím prstem* (Lk 11,20). V perspektivě evangelia osvobození posedlých (srov. Mk 5,1-20) nabývá širšího významu než fyzického uzdravení, neboť fyzické zlo je pojmáno ve vztahu ke zlu vnitřnímu. **Nemoc, od které Ježíš osvobozuje, je především hřích.** Ježíš to sám vysvětluje při příležitosti uzdravení ochrnutého: *»Abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy«* – řekne ochrnutému: *»Pravím tobě, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů.«* (Mk 2,10-11) Dříve než začal přemáhat hřích uzdravováním, potřel Ježíš hřích tím, že sám zvítězil nad »pokuseními«, která mu ďábel představoval v období stráveném na poušti po křtu, který přijal od Jana (srov. Mk 1, 12-13; Mt 4,1-11; Lk 4,1-13). Abychom přemohli hřích, který se zahrnuje v nás i kolem nás, musíme **jít ve stopách Ježíšových** a učit se od něho, aby nám zachutnalo ono »ano«, které ustavičně vyslovuje k plánům Otcovy lásky. Toto »ano« vyžaduje veškeré naše úsilí, ale nebudeme schopni je vyslovit bez pomoci milosti, kterou pro nás sám Ježíš získal svým vykupitelským dílem.

Ztráta vědomí hříchu

Když se podíváme na současný svět, musíme konstatovat, že v něm vědomí hříchu značně vybledlo. V důsledku rozšířené náboženské lhostejnosti nebo v důsledku odmítání toho, co říká zdravý rozum a Boží zjevení, ztrácí se u mužů a žen smysl pro smlouvu s Bohem a pro jeho příkázání. Lidská odpovědnost je pak často zamlžena pod záminkou absolutní svobody, která se domnívá, že Bůh jakožto nejvyšší zákonodárce je pro ni ohrožením a omezením.

Drama současné situace, která, jak se zdá, opouští některé základní morální hodnoty, závisí z velké části na ztrátě vědomí hříchu. Z tohoto hlediska vidíme, jak velká

musí být cesta »nové evangelizace«. Je třeba **obnovit ve vědomí pocit Boha**, jeho milosrdenství, jeho darů, jež nám dává zcela zadarmo, abychom poznali závažnost hříchu, který člověka staví proti jeho Stvořiteli. Je třeba **obnovit hodnotu lidské svobody** a chránit ji jako drahocenný Boží dar proti tendenci rozptýlit ji do řetězce sociálních podmínek nebo ji odtrhnout od nezrušitelného vztahu ke Stvořiteli.

Společenský rozměr osobního hříchu

Je také pravdou, že osobní hřích má vždy svou hodnotu společenskou. Hřešící tím, že uráží Boha a ubližuje sám sobě, bere na sebe **odpovědnost za špatný příklad a negativní vlivy** spojené s jeho chováním. I když je hřích vnitřní, působí vždy zhoršení lidských podmínek a představuje snížení onoho přínosu, k němuž je každý člověk povolán, aby jím přispíval k duchovnímu pokroku lidského společenství.

Kromě toho všeho hříchy jednotlivců **upevňují ony formy sociálního hříchu**, které jsou právě plodem nakupení velkého množství hříchů osobních. Skutečná odpovědnost zůstává samozřejmě na osobách, protože společenská struktura sama o sobě není subjektem morálních činů. Jak připomíná postsynodální apoštolská exhortace *Reconciliatio et poenitentia*, »když Církev hovoří o situaci hříchu nebo označuje jako

sociální hříchy určité situace nebo určitá kolektivní chování více nebo méně širokých společenských skupin nebo přímo celých národů či bloků národů, ví a prohlašuje, že **tyto typy sociálního hříchu jsou plodem akumulace a koncentrace mnoha hříchů osobních**... Prvá odpovědnost spočívá na osobách.« (16)

Hříšné struktury

Jak jsem již vícekrát zdůraznil, je totiž nezvratnou skutečností, že vzájemná propojení sociálních, ekonomických a politických systémů vytvářejí dnes ve světě četné hříšné struktury (srov. *Sollicitudo rei socialis*, 36; KKC 1869). Existuje úděsně **silná přitažlivost zla**, která hodnotí mnohé formy chování jako »normální« a »nevyhnutelné«. Zlo narůstá a prosazuje se se zhoubnými důsledky na svědomí, která zůstávají dezorientovaná a nejsou vůbec schopná rozlišování. Když pak pomyslíme na struktury zla, které brzdí rozvoj národů nejméně rozvitých z hlediska ekonomického a politického (srov. *Sollicitudo rei socialis*, 37), mohlo by se zdát, že stojíme tváří v tvář morálnímu zlu, které se jeví nepřemožitelné. Tolik osob prožívá stav bezmocnosti, zmaru před situací, která je drtí a jeví se bezvýchodná. Ale zvěst o Kristově vítězství nad zlem nám dává jistotu, že i **nejkonsolidovanější struktury zla mohou být poraženy a nahrazeny »strukturami dobra«** (srov. tamt. 39).

Poslání pro novou evangelizaci

Nová evangelizace přijímá tuto výzvu. Musí usilovat, aby všichni lidé dospěli k vědomí, že v Kristu je možno nad zlem zvítězit dobrem. Je třeba formovat **vědomí osobní odpovědnosti** vnitřně spjaté s morálními imperativy a s vědomím hříchu. Cesta obrácení znamená vyloučení jakéhokoliv soužití s těmi strukturami hříchu, které dnes zvláštním způsobem ovlivňují osoby v různých životních situacích.

Jubileum může znamenat prozřetelnostní příležitost, aby jednotlivci i společenství vykročili tímto směrem a podpořili to, co znamená autentická »metanoia«, totiž změnu mentality, která přispívá k vytváření spravedlivějších a lidsštějších struktur a k rozvoji společného dobra.

L'Osservatore Romano 26. 8. 1999
Mezititulky a zvyraznění redakce Světla

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – STARÉ BRNO

V pátek 10. září 1999 v 18.30 hod. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Mendlově nám. bude koncelebrována mše svatá ke cti augustiniána – svatého Mikuláše Tolentinského. Mše svatá bude obětována za všechny nemocné a bude jí sloužit starobrněnský augustiniánský opat Lukáš Evžen Martinec OSA. Při mši svaté bude pro všechny přítomné posvěcen »chléb sv. Mikuláše Tolentinského«.

Nežít sám sobě

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Neměl ses smilovat nad svým druhem?

Dej si záležet na tom, abys byl dnes skutečně učenlivým žákem svého Pána. Chce tě naučit tomu, v čem se mu můžeš i při své hříšnosti a ubohosti nejvíce podobat. Je to pole, kde můžeš také nejlépe osvědčovat opravdovost své lásky a věrnosti. Ježíš tě chce naučit odpouštět božským způsobem, s velkodušností, která jde za hranice lidsky chápané satisfakce.

Odpouštíme většinou neradi a vždy v očekávání, že už to bude naposled. Každý další návrat potřeby odpustit tomu, kdo se podle našeho zdání proti nám provinil, prohlubuje naše rozhořčení. Petr se ptá Pána, zda by se naše trpělivost neměla oprávněně vyčerpat již při sedmém opakování.

Ježíš vytyčuje mnohem vzdálenější hranici. Chce ti říct, že se nesluší, abys svá odpustění vůbec počítal. Bůh s tebou přece nikdy neztrácí trpělivost. Jak bys dopadl, kdyby svá odpustění odpočítával? Máš se přesvědčit, že je nejen ochoten, ale přímo touží odpouštět. Velikost dluhu nehraje žádnou roli. Ale odpouští především proto, aby tě získal pro tuto svou vášeň, protože srdci, které se odpustěním samo neobměkčí, nemůže být odpuštěno. Zpytuj se, zda nejsi na tom podobně jako králův velký dlužník.

Na co vlastně myslí, když se ocitá před svým pánem?

Myslí jen na svůj zisk, nikoliv na svou vinu. Viníky za svou situaci vidí všude kolem, jen ne sám u sebe. Když se mu přece jen podaří vyprosít si propuštění, odchází s pocitem vítěze, který vyzrál nad královou slabostí a který si libuje, jak se mu vyplatilo, když se nenamáhal splácet svůj velký dluh.

Tady vidíš, co to znamená, když někdo žije sám sobě. Zlé srdce zlého služebníka není schopno pochopit slechetnou slitovnost svého pána ani ji ocenit, a tím méně ji napodobit. Svobodu a čas, který je mu nakonec dopřán, nevyužije k tomu, aby s pokornou vděčností oslavoval velkodušnost a dobrotu svého pána, ale aby se co nejdříve vypořádal s těmi, u kterých hledá příčinu své nečekané tísně: Škrtil ho a křičel. Ačkoliv právě sám vyvázl z krajní nouze, nouze těch druhých jej nijak nezajímá. Chce rychle zpátky své zcela bez ohledu na to, co tím způsobí svým bližním.

Královo odpustění se minulo cílem, protože nenašlo odezvu v upřímnosti a proměně srdce. Není to víc než smutné?

Připoj se k jeho druhům, které to plným právem hluboce zarmoutilo, když vidí, čeho je schopno zlé srdce. Je to dobře, že jim to není lhostejné. Běda společenství, které chodí netečně kolem zlého.

Velkodušnost a milosrdenství nebeského Otce ovšem nekonečně překračuje slitovnost krále z Ježíšova podobenství. Bůh ti odpustil tvůj nekonečný dluh ještě dříve, než jsi vůbec mohl padnout před ním na kolena a prosit o odpuštění. Jemu jde o mnohem více než jen o vymazání dluhu. Pán nejen odpouští všechny tvé viny, ale také léčí všechny tvé neduhy⁽¹⁾. Léčí především ten nejzhoršivější: abys nežil sám sobě. Ačkoliv člověk sám svou vinou promarnil svěcené Královo jmění, nebudeš prodán se vším, co máš, aby se tak nahradila ztráta. Místo tebe však vydal Otec svého jednorozeného Syna Ježíše Krista, který umřel a vstal k životu, aby tě vykoupil svou krví z otroctví nikoliv už jako otroka. Radikálně změnil tvé postavení: budeš jako jeho syn žít v Pánu a pro Pána.

Když jsi byl křtem ponořen do Ježíše Krista⁽²⁾, stal ses mu nejen podobným, ale přímo jsi s ním srostl⁽³⁾, takže patříš Pánu, a to se vším, co jsi a co máš. Už tedy nehospodaříš se svým ani pro sebe. Žiješ-li pro Pána, sluší se nakládat se vším, co ti v tak hojně míře propůjčuje jeho nekonečné milosrdenství, stejně velkoryse a štědre jako on sám.

Všechny urážky a křivdy a zranění, ať už tě i nadále sebevíce lidsky bolí, už jen zdánlivě směřují na tvoji hlavu. Jestliže opravdu nežiješ sám sobě, nemáš zapotřebí, abys takto vzniklé »učty« vyřizoval sám. Přenechej je Pánu, vždyť s ním jsi srostl a k němu beze zbytku patříš. Všechnu svou čest a radost hledej nyní v Ježíši a všechno to, co se tě dosud tak bolestně dotýkalo, přivítej jako příležitost, že se můžeš spojit s jeho nezadržitelnou touhou odpouštět. Oslavuj svého Pána v pokoře a vděčnosti tím, že budeš sám živoucím obrazem jeho dobrotivosti. On se nechce ustavičně přít ani hněvat na věky. Neodplácí podle našich vin⁽⁴⁾. Následuj toho, který ti odpustil předem. Uč se čekat jako on na každou novou příležitost, kdy můžeš ze srdce odpustit, a pros při tom, aby se tvým dlužníkům spolu s odpustěním dostalo i vzácné milosti proměny srdce.

Veleb, má duše Hospodina, vše, co je ve mně, veleb jeho jméno. Jako je vzdálen východ od západu, tak vzdaluje od nás naše nepravosti⁽⁵⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp žalm 103

⁽²⁾ Řím 6, 3; ⁽³⁾ tamt. 5

⁽⁴⁾ resp. žalm 103; ⁽⁵⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 27,33–28,9 (řec.27,30–28,7)

Pomsta a hněv, i to jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci. Kdo se mstí, zakusí pomstu Pána, on jeho hříchy uchová v paměti. Odpusť křivdu svému bližnímu, a pak i tvé hříchy budou odpuštěny, když budeš prosit. Člověk uchovává hněv proti druhému, ale od Pána hledá uzdravení? S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí? Živí pomstu, ač je sám jen člověk; kdo se smiluje nad jeho hříchy? Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, (vzpomeň) na hnilobu a smrt a dbej přikázání! Vzpomeň na přikázání a přestaň nevrážit na bližního, (vzpomeň) na smlouvu s Nejvyšším a odpusť vinu!

2. čtení – Řím 14,7–9

Bratři! Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme–li, žijeme pro Pána, umíráme–li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

Evangelium – Mt 18,21–35

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Nefíkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal ho prodat i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenu prosil: ‘Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.’ A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtil a křičel: ‘Zaplať, co jsi dlužen!’ Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: ‘Měj se mnou strpení a zaplatím ti to.’ On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Tu si ho pán zavolaal a řekl mu: ‘Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?’ A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

Odpuštění – božský lék

Moderní psychologické a lékařské výzkumy prokázaly, že většina lidských nemocí má své kořeny v narušených vztazích.

Odpuštění je jedním z hlavních znaků v životě a působení Ježíše Krista. Evangelium nás učí, že Bůh nám odpustí naše viny, jestliže my odpustíme druhým. (Mt 5,43-45) Ještě na kříži odpustil Ježíš těm, kteří jej mučili. *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.* (Lk 23,34) Jednal příkladně, když odpustil Petrovi a ustanovil jej pastýřem Církve. Ježíš chce, abychom

jako jeho učedníci jednali stejně. To je křesťanské odpuštění. Plody tohoto odpuštění však nejsou vždy patrné. Často si myslíme, že jsme odpustili tomu, kdo nás zranil, ale když pak stojíme proti němu, cítíme v sobě celou trpkost a máme těžkosti s tímto člověkem vyjít. Odpuštění nepřineslo žádné plody. Někdo se pokouší dosáhnout odpuštění tím, že osloví druhého a prosí ho o odpuštění. Ale pak se vrátí smutný pro zraňující slova, která znovu zazněla a která po sobě zanechala ještě větší zášť.

Ježíš nám však odpouští a již nikdy nám naše viny nepřipomíná. Odpouští bezvýhradně a bezpodmínečně (Žid 10,17).

Základní příčiny

Dobré i zlé charakterové vlastnosti přejímáme od rodičů. Jestliže je matka konfrontována s problémy, s odmítáním okolí, s alkoholismem manžela apod., zraňuje to stejně i dítě.

Všimněme si toho na případu Štěpána, který byl velmi obtížným mladíkem. Mluvil ustavičně s odporem o svém otci a později i o celém okolí, kde jen mohl. Reagoval vždy agresivně a vměšoval se nepotřebně do všeho, co se mu zdálo být nesprávné. Ztratil mnoho času, mnoho peněz a nakonec i pracovní místo. Krátce před rozvodem se svou ženou navštívil exercicie. Při jednom rozhovoru řekl, že při každé nespravedlnosti cítí, jak v něm vře krev, a nemůže ovládnout své city. Toto chování u něho začalo, když mu bylo 15 let. Všechny jeho potlačené pocity čekaly jen na vhodný okamžik, aby mohly propuknout, jako když had vyleze z bedny. Když se blíže analyzoval jeho stav, vyšlo najevo, že ve svém dětství utrpěl mnoho nespravedlností. Jeho nitro

bylo plné trpkých vzpomínek na dětství. Bolestné scény, při kterých s ním matka a tety špatně zacházely, a hrozné tresty, které musel bez příčiny snášet od otce třeba i za něco, co vůbec neudělal, to všechno měl stále před očima. To byly kořeny a příčiny jeho reakcí.

Povzbudili ho, aby svým příbuzným odpustil, jak nás to učil Ježíš. Když stále váhal, upozornili ho, že Bůh mu jeho viny odpustí jedině tehdy, když i on jiným odpustí. Konečně byl ochoten odpustit. Pak pocítil, jako by z jeho beder spadlo velké břemeno, a Ježíš mu poželhal svým pokojem.

Od svých špatných návyků se můžeme osvobodit, když jsme přesvědčeni o tom, že jsme otroky své minulosti. Když například rodiče čekají děvče, a narodí se jim chlapec, zanechá odmítavý postoj v dítěti hluboká zranění. I když mu pak darují hodně lásky, je dítě vůči nim vnitřně roztrpčeno.

Sexuální zranění

V životě Natálie se událo něco hrozného. Když jí bylo sedm let, otec ji pohlavně zneužil. Od té doby byla naplněna nenávistí vůči otci. Později ji zneužili i druzí. Pak psychicky onemocněla. Když jí školní psychiatri nemohl pomoci, poslali ji

domů. Rodina si s ní dělala mnoho starostí.

Pak Natálie našla v jednom kursu uzdravení. Když se jí zeptali na rodinné poměry, vyšla celá hrůzná věc na světlo. Když ve své představě objala otce a odpustila mu, její tíže a starosti se ztratily.

Ti, kteří neovládají své sexuální city a zneužijí děti, aby ukojili svou žádost, měli by myslet na to, že dostali dítě na cestu, která je po celý život poznamenaná starostmi a závislostí. Jestliže patříš k takovým obětem, svěť se s tím někomu a jdi za Ježíšem. Odpusť ze srdce těm, kteří tě do toho vtáhli, a prožiješ znovu pokoj.

Zranění ovlivněná manželskými vztahy

Podezřívání a nedůvěra jsou pro manželství to nejnebezpečnější. Život se tím může stát nesnesitelný. Jak pro ty, na kterých lpí podezření, tak pro ty, kdo podezřívavostí trpí. Výzkumy prokázaly, že jde v mnoha případech o zděděnou záležitost. Musíš rodičům odpustit, že jsi od nich zdědil toto utrpení, a najdeš opět pokoj.

Jeden muž, jehož vztah k opravdu milované ženě ztroskotával, se oženil. Stále ale litoval, že si nemohl vzít tu ženu, kterou skutečně miloval. Jaky

PROSBA O OČIŠTĚNÍ PRŮBĚHU ŽIVOTA

Můj Bože, bolest a utrpení patří k mému životu.

Zanechaly ve mně své stopy.

Předávám ti krize a bolestné události svého života.

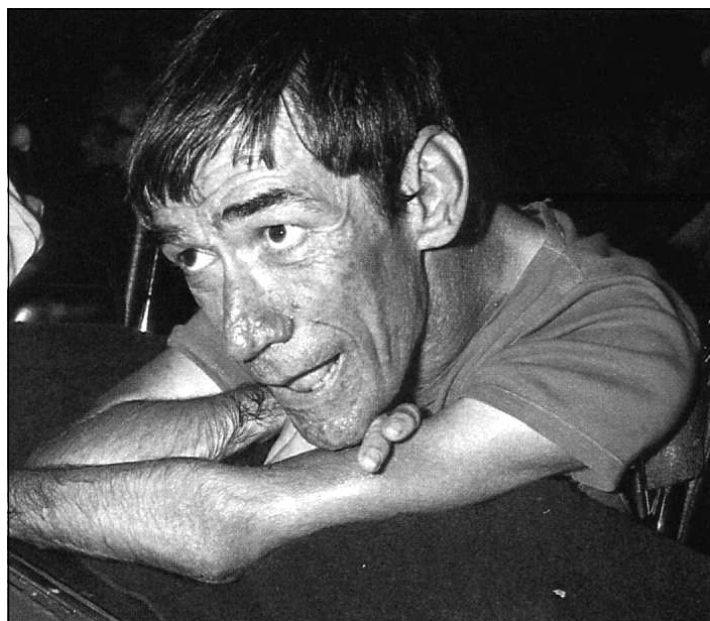
Osvobod' mě ode všech zatrpklostí, rezignace, všech negativních postojů, které z toho povstaly, a také od každé vzpoury proti tobě.

Nauč mě správně oplakávat ty, které jsem ztratil.

Obrat' můj zrak ke kříži svého Syna a dej mi pocítit jeho blízkost, abych i já mohl přijmout svůj kříž.

Chci nyní říkat ANO k celému svému životu se všemi jeho hodinami štěstí i bolesti.

Vilém Schäffer

politováníhodný stav! Teprve když se podřídil Boží vůli a odpustil ženě, kterou dříve miloval, mohl žít dále s pokojem v srdci.

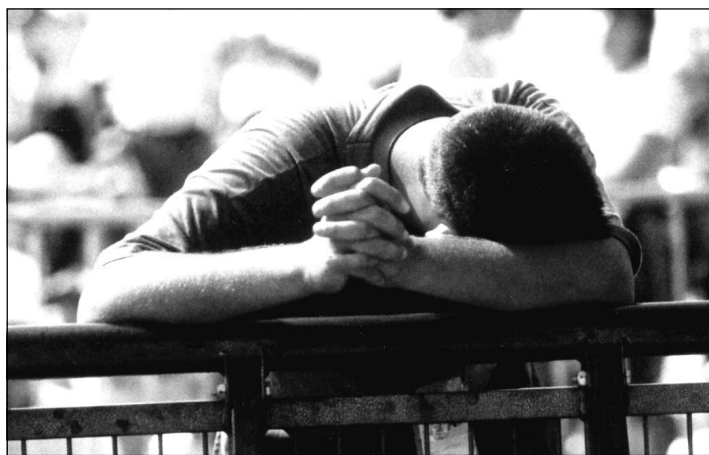
Odloučení milovaných osob

Do oblasti odpuštění spadá také smrt a odloučení lidí, které jsme v dětství milovali, protože smrt s sebou přináší bolest. Matouš ztratil ve třech letech svého dědečka. Byl na něm velice závislý. Od toho dne začal trpět rýmou. Dnes je mu třicet pět. Léčil se v Německu, ve Francii i v Anglii. Náhodou navštívil kurs pro vnitřní uzdravová-

onemocněl. Měl problémy i se svou ženou.

Modlili jsme se za něho, ale nevěděli jsme, jak jej máme potěšit. Náhle mi odhalil svoji tragickou minulost, především, že i s manželkou uskutečnili potraty. Teprve když prosil své nenarozené děti, které dali zavraždit, o odpuštění, byl osvobozen od svého utrpení. Dal každému ze tří dětí jméno a slíbil, že dá sloužit mši svatou za viny rodičů, vyzpovídá se a pomůže třem chudým dětem.

Krev dětí bude na rodiče stále žalovat, dokud svým utraceným dětem neodpustí a nepožádají je o odpuštění.

ní, odpustil svému dědečkovi, který ho nechal ve třech letech »ve štychu«. Stal se div. Záchvaty rýmy přestaly, mohl se poprvé vykoupat ve studené vodě a zmizely i bolesti zad. Tak zažil sílu odpuštění.

Potrat

Rodiče, kteří podstupují potrat, dopouštějí se těžkého zločinu, často i nevědomě. Potrat je vražda. Zmaření života, ať už v matce, nebo mimo matku, je v Božích očích vražda.

Petr vydělal v cizině mnoho peněz, vrátil se domů a založil si obchod. Když jeho žena otěhotněla, nechtěl dítě a oba se rozhodli pro potrat. To se opakovalo třikrát.

Později Petr o svůj obchod přišel. Sebral nové peníze, ale opět o ně přišel. Založil si farmu, ale neměl úspěch. Nakonec

Pocity a nemoc

Bolestné vzpomínky a pocity přinášejí nemoci. Petr, který pracoval při válce s Irákem, poslal všechny peníze ženě, a ta je uložila v soukromé bance, kterou muž neznal. Když se vrátil domů, musel konstatovat, že přišel o všechny peníze, protože banka špatně spekulovala. Šok mu způsobil nervové zhroucení a ztratil schopnost chůze. Žádný lék nepomáhal. Teprve když ženě ze srdce odpustil, našel znovu zdraví i klid.

Existuje těsný vztah mezi pocity a nemocemi, 90 % nemocí je podmíněno pneuma-psycho-somaticky. Když to nevíme, ihned utíkáme k lékaři. Než se tam vypravíme, měli bychom nejdříve odpustit svým bratrům a sestrám. To přispěje k uzdravení našeho těla.

Poselství Královny míru

Drahé děti!

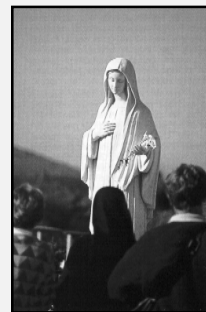
I dnes vás zvu, abyste v krásách přírody oslavovaly Boha Stvořitele. On k vám hovoří i skrze nejmenší květ o své kráse a o velikosti lásky, se kterou vás stvořil.

Děti, necht' vám modlitba vyvěrá ze srdce jako čerstvá voda z pramene. Ať k vám pšeničná pole hovoří o Božím milosrdenství pro každého tvora. Proto obnovte modlitbu díky za vše, co vám dává.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 8. 1999

„Pokyn k poselství...“ od br. Efraima na str. 9.

Odpuštění je lék z nebe

Když věříme, můžeme prožít celou Boží velikost. I ten, kdo je otrokem sexu, alkoholu nebo drog nebo jiné vášně, může se opět uzdravit. První podmínkou je ochota odpouštět a vyhovět prosbě o odpuštění a touha očistit se krví Ježíše Krista.

Jak odpouštět

David je závislý na alkoholu.

1. krok : Představí si, jak stojí se svým otcem před Ježíšem, tak jako my stojíme před ním. Nyní říká hlasitě svému otci:

Otče, ty jsi se mnou jednal velmi krutě. Ty jsi mi odňal věci, které člověk nutně potřebuje k životu. Proto jsem se pokoušel potěšit se alkoholem. Ty jsi byl také alkoholikem. Tys mě nemiloval a nepřijímal. Mohu na tebe myslet jen s úzkostí a s odporem. Proto nenávidím všechny starší osoby a všechny své nadřízené. Nemohu se modlit, nemohu milovat Boha. Ale odpouštím ti ve jménu Ježíše Krista.

2. krok: David si představuje, jak mu otec říká slova, která pak sám hlasitě vyslovuje:

Můj milý synu, kvůli svému zvrácenému chování jsem tě nemohl milovat tak, jak by bylo zapotřebí. Byla to moje povinnost milovat tě a starat se o tebe, protože Bůh mi tě svěřil. Ale kvůli alkoholu jsem zapomněl na své povinnosti. Jsem vinen tím, že se ti v živo-

tě mnoho věcí nepodařilo. Ve jménu Ježíše Krista tě prosím o odpuštění.

3.krok: Nyní se David modlí k Ježíši a představuje si, že to, co říká, se také skutečně děje: **Obmyj mne i mého otce svou nejdražší krví. Očisti nás. Satane, přičino všeho zla, odstup ode mne i od mého otce!**

Když budeš tento proces několikrát opakovat, zažiješ velké osvobození od všech zlých návyků. Ježíšova krev ukáže svoji smírující sílu. Dělej to v plné víře a důvěře. Když odpustíš všem osobám, s nimiž přicházíš do styku, také tímto způsobem, můžeš vést život plný míru.

Po všech těchto krocích je velmi důležité **vykonat dobrou svatou zpověď**, aby Ježíš mohl odpustit nám i všem lidem, kteří zranili nás a které jsme zranili my, uzdravit nás silou své svátosti a prokázat nám své nekoněčné milosrdenství.

Jako nemocný potřebuje lékaře a lék, aby se opět uzdravil, tak potřebuje naše duše k uzdravení Ježíše Krista. Lékař a Spasitel naší duše je sám Bůh a jeho zástupcem je kněz. Ve zpovědi předkládáme sami sebe milosrdné Boží lásce. Léčivé působení svátosti smíření nám má připravit radost, protože Bůh nám umožňuje nový začátek a otevírá nám cestu ke smíření a k pokoji.

*Z LEBE 39/99
přeložil -lš-*

Maria a kříž

Před několika roky uveřejnily jedny noviny o Svatém týdnu článek s nadpisem: »Odstraňte Ježíše z kříže!« Pak by se mohlo hned dodat: »Vyzěňte Marii z Církve!« a jako důsledek by muselo následovat: »Udělejte z Církve blázinec!«

Kříž, Maria a Církev patří nerozlučně k sobě.

Apoštol Pavel ujišťuje první křesťany: *Ti, kteří jdou do záhuby, považují nauku o kříži za hloupost... Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost.* (1 Kor 1,18.22n)

Kříž se do slova a do písmene skládá z »plus« a »minus«. On dokáže překvalifikovat smrt v život, ztrátu v zisk a negativní v pozitivní. Kříž má dvě základní linie: vertikální Boží linii a horizontální linii světa. Na horizontální linii není žádný bod, ze kterého by člověk mohl vystoupit vzhůru, z horizontály na vertikálu. Umožňuje to pouze bod zkřížení, tam, kde

vertikální božská linie se kříží se s horizontální linií světa. Tam se uskutečňuje přestup a výstup.

Proto říká Pavel, že kříž nemůže být pouze horizontální. Pak by se z »plus« stalo »minus«, kříž by se stal jen jednou nekonečnou linií. Vyprázdnit kříž znamená zbavit ho jeho vnější podoby, udělat z něho pouze nudné zkřížené latě. Je mnoho těch, kteří by chtěli z Církve za každou cenu udělat něco lákavého. Církev podle dnešního vkusu a chuti je Církev bez kříže. Protože kříž nechutná. Církev bez kříže je však také Církev bez Marie, protože Ukřižovaný ji dal Církvi pod křížem. Církev bez kříže a bez Marie je zbožný spolek pro nábožné pohané.

Maria je první důsledek tohoto »plus«, které představuje náš kříž. Maria je »plus-člověk« uprostřed tolika negativních typů. Ona je kladnou ženou, která nám byla darována pod křížem: *Hleďte, to je vaše Matka!* Maria není negativní. Není takovou před andělem, protože ten výslovně dosvědčil: *Jsi plná milosti* (srov. Lk 1,28). V *Magnificat* opěvuje Maria před Alžbětou své poslání. Při svatbě v Káně je záchránkyní v nouzi, když jako první postřehla nedostatek vína a ihned se postarala o pomoc. Ona uchovává ve svém srdci všechno, co Ježíš řekl a učinil. Ona v solidaritě mateřského srdce stojí při umučení po boku svého Syna a vytváří prostředí prvotní Církve, která se modlí o Ducha Letnic. Maria není negativní: ona nepochybuje Boží záměry, dává jim ihned svůj souhlas. Maria neprotestuje, je poslušná. Maria nepochybuje, ale věří. Maria si nestěžuje, ale jedná. Maria neaktizuje, dává se k dispozici. Maria není vypočítavá, Maria platí. Maria je první pozitivní důsledek kříže, a je tak předobrazem Církve. Proto se nám představuje jako Pieta, jako bo-

lestná Matka, která má i zevně podobu kříže. Maria je vertikála a Kristus na jejím klíně je horizontála. Ona je první Boží »plus« po kříži. Z kříže nám byla darována. Ale tam, kde se kříž pouze horizontalizuje, tam Matka Kristova není, tam není naše Matka. Kde se z kříže dělá pouze »minus«, tak už Maria jako pozitivní žena není.

Kristus je Hlavou Církve, ale Maria je její Srdce. Maria nosila Krista pod svým srdcem. Devět měsíců určoval rytmus jejího srdce rytmus jeho srdce. Její Srdce bylo probodeno současně s tím, jak bylo probodeno jeho Srdce, jak to předpověděl již Simeon. Maria je srdcem Církve. Srdce uvádí do pohybu oběh, aby myšlenky Hlavy mohly být předávány údům. Myšlenky Kristovy musí hýbat svědomím křesťanů. Pokyny Hlavy se musí projevovat pohybem údů. My křesťané sami nejsme Církev. Nanejvýš bezhlavý trup. Kristus je hlavou Církve a Maria je její srdce. Poruchy oběhu v mystickém těle Kristově působí na údy ničivě. Poruchy oběhu mohou vést až k amputaci. Jak důležitá je proto Maria pro dobrý oběh v Kristově těle, kterým je Církev! *Cokoliv vám řekne, učinite.* (J 2,5) To je poselství, které má přivádět naši krev do varu. My nemusíme kráčet stejným krokem, ale naše srdce musí bít stejným rytmem a naše svědomí musí být shodné s jejím věděním.

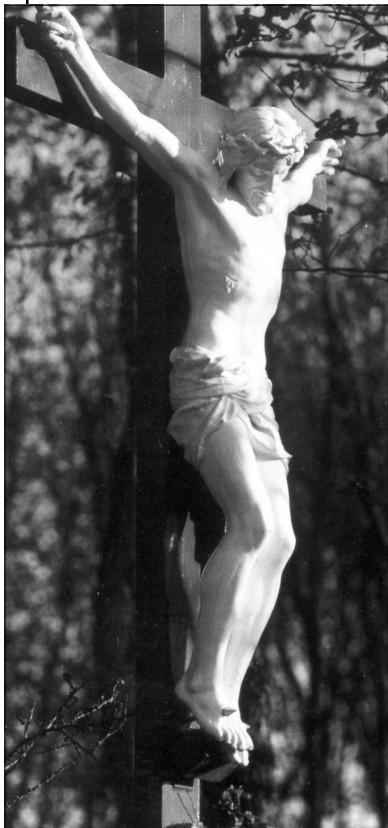
Kříž je židům pro pohoršení a pohanům za hloupost a dnes je pro mnohé křesťany obojím najednou: pohoršením i hloupostí. Ale kde není kříž, tam není Maria, a kde není Maria, není Církev. Právě pro národy, které musely nebo musejí žít v temném stínu kříže, byla a je Maria jako znamení naděje a útěchy naprosto přítomná. Tam být Církvi znamená být milovaná jako Matka, která přináší a chrání život.

V Marii se uskutečnila jedna z podstatných křesťanských

modliteb: »Přetvoř srdce naše podle Srdce svého!« Její svědomí reagovalo okamžitě na jeho vůli: *At' se mi stane podle tvého slova.* (Lk 1,38) Její myšlenky byly jeho myšlenky. Maria je nejen paměť Církve, ona je také svědomí Církve. To k nám ustavičně promlouvá: *Dělejte všechno, co vám říká!* Aby nikdo nebyl na pochybách, co je Pánův hlas, říká apoštolům a biskupům, jejich nástupcům: *Kdo vás slyší, mne slyší.* Kdo to neslyší, nedávají se v Církvi ovládat Kristem, její Hlavou, jdou svou vlastní hlavou proti církevní zdi a vytvářejí si svou církev podle své vlastní chuti. A tím, že umlčujeme Marii, zabíjíme její svědomí, takže už nemůže nijak ovládat křesťany. Maria je člověk zcela podle Božího Srdce. Proto jí Bůh sám říká: *Ty jsi plná milosti.* A Pán říká své poslední slovo z kříže každému z nás: *Hle, to je tvá Matka.* (J 19,27) Než vypustil svého ducha, dává Církvi za Matku tu, která jeho samého počala z Ducha svatého. Dříve než umírá na kříži, svěřuje Marii jako Matku, která jej porodila, do rukou učedníka, aby jeho život mezi smrtí a zmrtevýchvstáním alespoň jako zárodek dále žil, dokud se o Velikonocích z hrobu plně nerozvine.

Maria je vtělením skutečného učednictví. Představuje se nám v dokonalé poslušnosti a poddajnosti Boží vůli. To vnáší Maria jako svůj vklad do Církve. Dává Církvi vysokou duchovní úroveň, mocnou pro rockou sílu a velkou připravenost k mučednictví. Jedině taková Církev zasluhuje označení »Církev Kristova«. Nezapomínejme, že je tu genitivus possessivus – přivlastňovací pád. Církev náleží jedině Pánu. Proto je daleko od každé manipulace. Tak jako Jan Marii chceme jen takovou Církev *přimout k sobě.*

Z knihy »Von nun an preisen mich selig alle Geschlechter« přeložil -lš-

Zamyšlení nad křížem

S křížem se setkáváme každý den. Náš zrak na něj padne, když visí v našem bytě nebo na pracovišti. Potkáváme jej u cest, na hřbitovech, kde nám zvláštním způsobem připomíná naději na zmrtvýchvstání. Mnozí nosí křížek na krku. Ten by měl být výrazem naší víry v Boha, která sídlí v našem srdci.

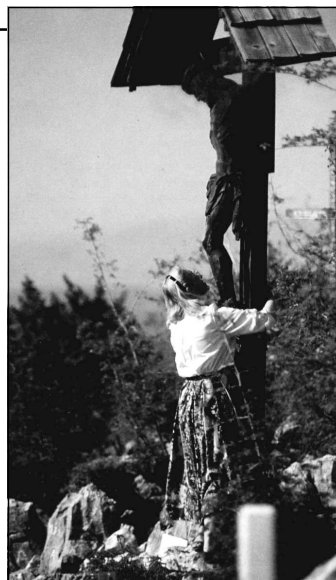
Obraz Ukřižovaného je nejen obrazem vykoupení, ale také zobrazením Krále, kterému máme s radostí odevzdat celý svůj život. Na románských křížích je tato královská důstojnost znázorněna korunou, ale na všech ji vyjadřuje nápis INRI – Ježíš Nazaretský, král židovský. Soudcovskou a královskou důstojnost Krista vyjadřují především kříže na Východě.

Jan Pavel II. při své první návštěvě Polska v r. 1979 řekl v Nové Hutí: »Tam, kde se staví kříž, tam se staví znamení, že zde začíná evangelizace. Naši otcové kdysi vztyčovali kříže na znamení, že sem dorazilo evangelium a že v nenarušené podobě dále trvá.«

Znamení kříže, které děláme denně při modlitbě a při mši

svaté, má svůj hluboký význam. Gesto kříže vyjadřuje naši víru v Božího Syna, který se pro nás stal člověkem a na kříži dokonale naše vykoupení. Jinými slovy, je to výraz naší víry, že mocí své mučednické smrti na kříži nás uzdravuje z naší záhuby, kterou způsobily naše hříchy, a navrací nás svému Otci. Kříž vyjadřuje víru, že zlo – nemoci, neštěstí, křivdy, nedorozumění s druhými nejsou posledním zlem. Jestliže se jim nemůžeme vyhnout, můžeme je proměnit v kříž, který neseme spolu s Ježíšem (srov. Mt 16,24). Toto gesto vyjadřuje víru, že Vykupitel má moc proměňovat zlo v dobro.

Znamení kříže doprovází vyznání Nejsvětější Trojice. Vyznáváme víru, že Bůh je láska,

že naším posledním cílem je spojení s Bohem, účast v Božím synovství a sjednocení spolu s Kristem v jeho Duchu s odvčným Otcem.

Znamení kříže nám připomíná, že křtem jsme byli ponořeni

do Otce, Syna a Ducha svatého. Když se žehnáme, vyznáváme náboženskou úctu ke svému tělu, které Duch svatý proměňuje ve svoji svatyni, zapojuje nás do služby dobru a provází k zmrtvýchvstání. Konečně znamení kříže je pro křesťana ochranou před Satanem. *To, co svědčilo proti nám, Bůh nadobro zničil tím, že to přibil na kříž. Knížata a mocnosti odzbrojil, veřejně je vystavil potupě a křížem nad nimi triumfoval.* (Kol 2,14n)

»Snažte se vždy chránit své tělo znaméním kříže,« napsal sv. Hypolit Římský (+235). »Je to znak utrpení, který byl dán proti satanovi těm, kteří jej činí s vírou a nepřipodobňují se světu.«
o. Miroslav Jaremczuk OFM, překlad -lš-

Zůstaňme neochvějně věrní povolání, které nám Pán dal. Největší nepřítel se snaží těm, kteří žijí jako poustevníci o samotě, namluvit, jak je to krásné vést a duchovně podporovat druhé; a těm, kteří pečují o duše, vysvětluje s povznesenou dokonalostí, jak by to bylo krásné žít o samotě na poušti. Vyčaruje nám věci, které jsou v blažené dálce, aby zmařil ty, které máme právě nyní uskutečnit.

Sv. Ignác z Loyoly

Oslavy v Baneux

U příležitosti 50. výročí církevního uznání zjevení Panny Marie v Baneux v Belgii byla 22. srpna 1999 slavena pontifikální mše sv., kterou celebroid kardinál Jan Pieter Schotte, generální sekretář biskupského synodu. Svatý otec poslal při této příležitosti list mons. Albertu Houssiauovi, biskupu v Lutychu, ve kterém mimo jiné říká:

»Několik let před vypuknutím 2. světové války zjevila se Panna Maria v Baneux jako poselkyně míru. Povzbuzovala svým způsobem vedoucí činitele ve společnosti, aby byli tvůrci pokoje a vychovatelé národů, vyzývala lidi, aby se ujali svých bratří, těch nejmenších, kterými druzí pohrdají a kteří trpí, ačkoliv jsou bytostmi, které miluje Bůh.«

»Každá pouť je dobou silného duchovního života pro křesťana, který tak odhaluje sílu modlitby a spojuje svou bytost

s pramenem svědectví, že každý je povolán, aby vykonal své misijní poslání. Spolu s Marií staňme se pokornými dětmi v ruce Pána, žádejme odpuštění svých vin, abychom znovu našli radost Božích dětí.«

Zjevení Panny Marie v Baneux se uskutečnilo v době mezi 15. lednem a 2. březnem 1933. Panna Maria se zjevila 8x Mariettě Bécové, tehdy dvanáctileté dívce z dělnické, církvi odcizené rodiny. Rodina Bécových se po počátečním odporu vrátila k horlivému životu v místní

církevní obci. Podle informací místního faráře zahájil biskup v Lutychu šetření tohoto případu a poslal dokumentaci k posouzení do Říma. Kongregace sv. oficia 1. 1. 1942 přenechala záležitost pravomoci diecézního biskupa. Biskup v Lutychu Josef Kerkhofs povolil veřejnou úctu 19. března 1942 a 22. srpna 1949 uznal pravost zjevení bez výhrad.

Pouti začaly již v r. 1933. V kapli je více než 3000 votivních darů. Odtud se rozšířilo mezinárodní modlitební hnutí za mír, které mělo v r. 1955 více než 2 miliony členů. 14. srpna 1956 posvětil papežský nunciatus v Belgii 1,7m vysokou sochu Panny Marie Královny národů. Úcta se velmi rychle rozšířila. 15. srpna 1953 zasvětil lutyšský biskup svou diecézi Matce Boží Panně chudých.

Panna Maria jako Královna národů v Baneux

Maria, ty osvěcuješ naši noc. Kdo jde v tvých stopách, nikdy nejde ve tmě, protože má u sebe světlo života.

Sv. Bernard z Clairveaux

Před 140 lety

Tvrdošíjně ohrožení a nepřátelství

V modlitbách sestavených Lvem XIII. a Piem IX. je vyjádřeno vědomí o stavu Církve v moderním světě daleko realističtěji než v prohlášeních posledních desetiletí.

Lev XIII.

«Situace v Itálii je trvalým nebezpečím pro mír, trvalým nebezpečím, které hrozí Evropě. (...) Zdrojem všeho zla je, že část Itálie se nachází pod panstvím katolické církve.» Píše se rok 1858. Tvrdý tón britského ministerského předsedy lorda Derby-

ho nenechává nikoho na pochybách. Temné mraky se stahují nad Itálii. Válka visí ve vzduchu. Napětí mezi Francií a Rakouskem povede v průběhu několika měsíců k druhé válce o nezávislost. Celý podnik připravuje Garibaldi s podporou Anglie: po-

Deus, refugium nostrum et virtus, populum ad te clamantem propitius respice; et intercedente gloriosa et immaculata Virgine Dei genitricis Mariae, beato Josepho Eius Sponso, ac beatissimis Apostolis Petro et Paulo et omnibus Sanctis, quas pro conversione peccatorum, pro libertate et exaltatione sanctae Matris Ecclesiae, preces effundimus, misericors et benignus exaudi. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

Addatur invocatio:

Sancte Michael Arcangele, defendo nos i proelio; contra nequitiam et insidias diaboli esto praesidium – Imperet illi Deus – supplices deprecamur: tuque, Princeps militiae caelestis, Satanam aliosque spiritus malignos, qui ad perditionem animarum pergantur in mundo, divina virtute in infernum detrude. Amen.

Od 17. června 1904 se z nařízení Pia X. přidává trojí invocace:
Cor Iesu sacratissimum, miserere nobis.

Bože, útočiště naše a sílo, shlédni milostivě na lid, který k tobě volá, a na přímmluvu slavné a neposkvrněné Panny a Rodičky Boží Marie, jejího snoubence svatého Josefa, svatých apoštolů Petra a Pavla i všech svatých vyslyš prosby, které ti předkládáme za obrácení hříšníků a za svobodu a povýšení naší svaté Matky Církve. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

Přidává se vzývání:

Svatý Michaeli, archanděle, braň nás v boji. Buď naší ochranou proti zlobě a úkladům d'ábla. Pokorně prosíme, ať ho Bůh zkrátí. A ty, kníže nebeského vojska, svrhni božskou mocí do pekelné propasti Satana a jiné zlé duchy, kteří obcházejí světem k záhubě duší. Amen.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.

stupná izolace církevního státu povede o deset let později k jeho začlenění do Italského království.

Za této situace počátkem roku 1859 nařídil papež Pius IX. v postní době zvláštní modlitby za mír. Jak tomu bylo ještě před reformou po 2. vatikánském koncilu, končila mše svatá prologem z Janova evangelia, který obsahuje samo srdce křesťanské radostné zvěsti: *Et Verbum caro factum est et habitavit in nobis. Et vidimus gloriam Eius... A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. A viděli jsme jeho slávu...* Když kněz dočetl tato slova, musel pokleknout na stupních oltáře, pomodlit se třikrát Zdrávas, Maria a Zdrávas, Královno a připojit zvláštní zvolání: *»Pane a Bože, prosíme tě, zachovej nás, své služebníky, ve stálém zdraví duše i těla. Na přímmluvu nejsvětější Panny Marie odejmi od nás zármutek dnešní doby a přiveď nás k věčné radosti (...)* Bože pokoje, Původce a Ochránce lásky, propiž všem nepřítelům pravý pokoj a pravou lásku, daruj jim odpuštění všech hříchů a osvobod' nás svou mocí z jejich osočování.»

Křesťanský lid se tyto modlitby, které byly z papežova podnětu nařízeny, modlil spolu s knězem i po zániku papežského státu a po smrti Pia IX. Někteří biskupové mimo Itálii zavedli tyto modlitby ve svých diecézích.

Přišel rok 1884. Lev XIII. byl již šest let na stolci sv. Petra. Kongregaci pro bohoslužbu 6. ledna uložil zveřejnit dekret určený celé Církvi. Text uveřejněný v ASS XIV, s. 239–240 zní:

Aby si v tvrdém a těžkém okamžiku vyprosil potřebné Boží přispění, nařídil papež Pius IX. již v roce 1859, aby se ve všech chrámech papežského státu po mši svaté modlily některé modlitby, se kterými byly spojeny odpustky. Protože však dnes stále hrozí těžké zlo a je podezření, že přijde ještě horší a Cír-

kev potřebuje zvláštní Boží ochranu, pokládá Svatý otec Lev XIII. za vhodné, aby se tyto modlitby konaly po celém světě, při čemž některé části pozměnil, aby to, co se týká požehnání pro celé křesťanstvo, bylo vyprošováno veškerým křesťanským lidem a aby se tak dosáhlo díky většímu počtu modliteb blahých účinků jeho milosrdenství.»

Převzal tedy tři Zdrávas, Maria a Zdrávas, Královno a nahradil vzývání kratší modlitbou, která zní: *Bože, naše útočiště a sílo, slyš, jak se s vírou modlí tvá Církev, a dej, abychom na přímmluvu slavné a neposkvrněné Panny a Bohorodičky Marie, svatého Josefa, tvých apoštolů Petra a Pavla a všech svatých účinně dosáhli, oč tě v přítomných naléhavých potřebách pokorně prosíme.*

Co přimělo papeže, aby povolal celou Církev ke společné a naléhavé modlitbě? Která hrozící nebezpečí měl na mysli? Autor slavného *Missarum Sollemnia* J. A. Jungmann se domnívá, že papeži ležela tehdy na srdci těžká situace německé církve a vztahuje se na nepřátelská opatření Bismarcka, která vstoupila do dějin pod jménem *kulturní boj*. Chce tak vysvětlit narážku na »přítomné naléhavé potřeby«. Je třeba však namítnout, že kulturní boj začal již třináct let dříve a Lev XIII. nehodlal modlitby zrušit v roce 1887, když bylo v Německu opět dosaženo míru.

Pater Pizzoni, autor krátkého článku o těchto událostech, poukazuje na to, že vzývání nejsvětější Panny, sv. Josefa, apoštolů a modlitba k sv. Michalu archandělu se nacházejí také na konci encykliky *Humanum genus*, která je nejdůležitějším dokumentem Lva XIII. proti svobodným zednářům. Encyklika je datována 20. dubna 1884. Objevila se tedy jen tři měsíce po dekretu nařizujícím veřejné modlitby. Na konci dlouhého listu, který velmi jednoznačně

pojmenoval nebezpečí, v jakém se Církev nachází, čteme: *My víme ale nyní dobře, že naše námahy nestačí, abychom vyplnili toto jedovaté semeno z Pánova pole, a proto nám nezbyvá, než se modlit, aby nebeský Pán vinice přišel na pomoc své roli. Musíme tedy s horlivostí, jakou vyžaduje vážnost a nebezpečí v naší naléhavé potřebě, prosit jej o přispění a pomoc. A list končí: Důvěřujeme v pomoc a prostřednictví Panny a Matky Marie. (...) Prosíme dále sv. Michaela archanděla, knížete nebeských andělů a vítěze nad pekelným nepřítelem, sv. Josefa, snoubence nejsvětější Panny a ochránce katolické Církve, sv. apoštoly Petra a Pavla, šířitele a ochránce křesťanské víry. Máme naději, že pro jejich přímluvu a vytrvalou modlitbu všech Bůh přijde v pravý čas na pomoc lidstvu, které se nachází v tak vážném nebezpečí.*

Jen dva roky nato, 26. srpna 1886, oznámil papež své rozhodnutí modlitbu opět obměnit. V nové verzi chybí odvolání na »současné naléhavé potřeby«, aby udělalo místo obecnější formulaci: *Bože, útočiště naše a sílo, shlédni milostivě na lid, který k tobě volá, vyslyš nás ve své slitovnosti a dobrotě a na přímluvu slavné a neposkvrněné Panny Marie, svatého Josefa, jejího snoubence, svatých apoštolů Petra a Pavla a všech svatých vyslyš modlitby, které ti předkládáme za obrácení hříšníků, za svobodu a povýšení naší svaté Matky Církve.*

Dějinné prameny se nezabývají dále touto náhlou změnou a neuvádějí pro to žádný důvod. Srovnáme-li obě verze, zdá se téměř, jako by se papež snažil opustit připomínku »přítomných naléhavých potřeb« za své modlitby. Na konci 19. století, které bylo pro Církev dobou tak neklidnou, viděl zřejmě nutnost dát k dispozici modlitbu platnou pro celou Církev. Tato modlitba se používala po každé tiché

mši svaté až do jejího zrušení při liturgické reformě po posledním koncilu.

Ale modlitba z r. 1886 obsahuje ještě jeden dodatek. Je to modlitba k sv. archandělu Michaelovi, knížeti nebeských vojsk, aby svrhl do propasti pekla zlé duchy, kteří obcházejí světem a svádějí duše. První část této modlitby odpovídá verši ze zpěvu Aleluja ve mši ke cti sv. archanděla Michaela v Římském misálu Pia V. Druhá část připomíná slova sv. Petra: *Váš protivník ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil.* (1 Pt 5,8) Katolické dějepisce tvrdí o tomto dodatku s určitým uspokojením a poznamenává, že Lev XIII. byl velmi citlivý na problém svobodných zednářů. Svůj vliv zde snad sehrálo odhalení Leona Taxila, bývalého zednáře, který hovoří o úzkém spojení tajných společností a satanismu. V další době vzniklo podání, podle kterého Lev XIII. tuto modlitbu složil jako výsledek mystického vidění. Viděl Církev, kterou přepadl zástup démonů. Někteří lidé pokládají tuto verzi za nepravděpodobnou.

Čteme-li však tyto modlitby a jejich obměny, zdá se, že papež měl stále větší starost o Církev. Nejen boje a těžkosti, které prožívala Církev v tehdejší těžké době (in presentibus necessitatibus), nýbrž něco horšího, co zasahuje samo srdce Církve. Musel vidět nebezpečí, které se týká víry celého křesťanského lidu. Tím je možno vysvětlit naléhavost, s jakou předkládá křesťanskému lidu modlitbu, v níž se měli denně obracet na své ochránce. Nebylo náhodou, že nařídil, aby se jí modlilo společně celé farní společenství a dokonce dovolil, aby se tato modlitba konala v mateřské řeči.

V r. 1889 věnoval Lev XIII. celou encykliku úctě svatého Josefa (*Quantum pluries*). Tuto encykliku uzavírá modlitbou, která sice nenašla přímé využi-

„Stvořil jsem tě pro radost a štěstí...“

„Díky médiím“ si navykáme hledět na to, co se ve světě „najde“. Samo umění, jehož funkcí je obracet nás ke krásnu, zdá se, pěstuje ošklivost a libuje si v pekle a ošklivosti hříchu. Padlí andělé jsou pro moderního člověka víc fascinující než ti, kteří slouží Bohu ve své světelné pokoře a věrnosti, což je dnes vnímáno jako nudné.

Představa, kterou máme o Bohu, je poskvrněna touto ošklivostí, a tak Mu propůjčujeme city a úmysly, které Ho činí podobným nějakému pohanskému bohu, zmítanému lidskými vášněmi, jako je hněv a závist, lakomství a pomsta. Zatím co Jeho jediná „vášeň“ je člověk, Jeho tvor, kterého miluje až k smrti.

Jdeme do přírody a slyšme, jak nám říká: „Všechno ti patří, stvořil jsem tě pro radost a štěstí.“ Můžeme rozdělit zemi na parcely a lidstvo na majitele a nájemníky, ale nikdo se nemůže zmocnit světla dne: to patří tomu, kdo je kontemplyje. Radost, kterou vyvolává kontempace pramene nebo květu je bohatstvím toho, kdo je natolik svoboděn, že nemusí nic vlastnit, a kdo v daru života rozeznává Boží dar. Potkáváme osoby, které jsou necitlivé k životu stromu nebo zvířete, a jiné, které vše přivádí k úžasu: tyto poslední jsou opravdu Božími dětmi.

Tohoto blahoslavenství můžeme dosáhnout, praktikujeme-li chválu, necháváme-li stoupat k Bohu díkůvzdání za vše, co vidíme, co přijímáme, čeho se dotýkáme. Náš život se tak pozvolna stane krásnějším a my poznáme, že Bůh je jen něžnost, láska, milosrdenství. Přetvoříme negativní v pozitivní a učiníme svět lepším.

Bratr Efraim

„Pokyn k poselství Královny míru, 25. 8. 99“ na str. 5.

tí v liturgii, ale doznala velkého rozšíření mezi věřícími (*K tobě, svatý Josefe*). Na začátku encykliky čteme: *Ctihodní bratři, znáte dobře tento čas. Je pro křesťany stejně nebezpečný jako nejnebezpečnější doba, ve které (sv. Josef) žil. Vidíme, v jak mnohých křesťanech vymírá pramen všech křesťanských ctností, totiž víra. Vidíme, jak vychladla láska, jak se ze všech stran zvedá násilná a zákeřná vzpoura proti Církvi Ježíše Krista.*

To připomínají i slova Pavla VI., který takřka o století později řekl v srpnu 1977: *Ve světě Církve zavládl velký zmatek a to, co je v sázce, je víra. Proto mi stále více přicházejí na mysl tajemná slova Ježíšova: »Najde Syn člověka na zemi ještě víru, až přijde!«*

Krátká encyklika z roku 1889 mimo všechny jednostranné interpretace představuje nejlepší vyjádření historie této modlitby a bolestnou starost Lva XIII. o současné i budoucí osudy Církve. Byl pravděpodobně prvním papežem, který si stále jasněji a zřetelněji uvědo-

moval tragédii odpadu od víry nejen mocných tohoto světa, ale celého křesťanského lidu. Chtěl proto celou Církev svěřit ochranně toho muže, který před dvěma tisíci lety zachránil chlapce Ježíše ze svrchovaného nebezpečí života a odvedl ho do bezpečí, jak připomíná tato modlitba. S vědomím, že jen Bůh má moc ochránit vždy své dílo, a to zvláště tehdy, když je životně ohroženo, napsal papež v *Quantum pluries*:

V těžké situaci, zvláště když moc temna si může zdánlivě dovolit všechno, aby vyladila jméno křesťan, usiluje Církev, aby o to naléhavěji prosila o pomoc Boha, od něhož pochází. Vyzývá také svaté v nebi, jejichž péči se cítí ve svém postavení obzvláště svěřena... Plody této ustavičné modlitby a důvěry v Boží dobrotu se dříve nebo později zjevně projeví.

Tok těchto společných modliteb celé Církve byl ovšem v roce 1965 zcela nepochopitelně zastaven (pozn. překl.).

30giorni 1/96

Podstata rockové hudby

Různorodá rocková hudba vychází z rock'n rollu, který vznikl ve swingové periodě jazzu v padesátých letech v USA.

»Rock« (kolébat se, houpat) a »roll« (vlnit se) jsou anglické výrazy, které mají v různých souvislostech různý význam. Ale spolu pohromadě a ve smyslu, v jakém se používají v černošských čtvrtích, se chápou jako tělesné pohyby během sexuálního aktu.

Zvláštností dalších forem beatu a rockové hudby je její síla, hlasitost a agresivita.

Dráždivý a provokační styl rock'n rollu přinesl na scénu v padesátých letech Elvis Presley, narozený ve státě Mississippi a vychovaný v evangelické škole. Za svůj senzační úspěch musí děkovat svému manažerovi, který nad ním získal naprostou kontrolu. Presley, který byl zbožňován jako světec, propadl drogám a zemřel na jejich následky a předávkování prášku na spaní v r. 1977. Jeho song ohlašoval konec sexuálních zákazů a konec útisku sociálními konvencemi. Kult Presleyho znamenal současně zahájení sexuální revoluce. V roce 1989 byla odhalena jeho spolupráce s FBI a autopsie prokázala, že šlo o sebevraždu předávkováním prášků na spaní.

Formy rockové hudby

Koncem šedesátých let nastal v rockové hudbě proces postupného, stále rychlejšího vydělování stylů a druhů hry. Jména jako *Art Rock*, *Country Rock*, *Electronic Rock*, *God Rock*, *Latin Rock*, *Jazz Rock* a *Glitter Rock*, abychom jmenovali ales-

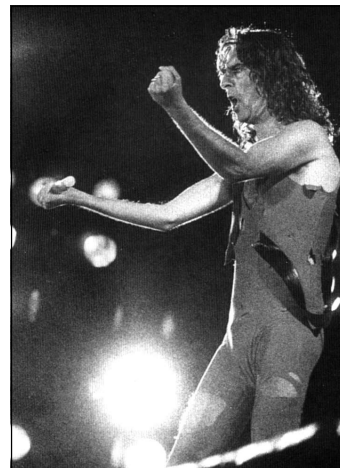
poň některé, označují rozličné cesty dalšího vývoje rockové hudby, který pak následoval. *Punk rock* šířil prostituci a *acid rock* používání drog. Kolem roku 1970 nastoupil obzvláště významný *hard rock*, vedle kterého se hudba Presleyho jeví jako ukázněná a melodická. Písně *hard rocku*, později zvaného *heavy metal rock*, jsou nevázané, vášnivé a působí smyslně, buřičsky a divoce. Pro jeho extrémní hlasitost, jejíž účinnost ještě zvyšuje pitvoření tónů a zdůraznění horního spektra a neúprosné zvýrazňování 4/4 taktu, jeví se původní rock jako něco měkkého, a bývá proto označován za *soft rock* (měkký rock).

Hard rock a s ním spřízněné druhy jsou chápány jako formy protestu, oslovují především mládež západní industriální společnosti, která zbožňuje násilí, ale přitom málokdo si uvědomuje a někteří ani netuší, jaké tato hudba působí fyzické, psychické a morální škody. Delší působení této hudby vyvolává u mládeže negativní jevy, počínaje odosobněním, přes duševní poruchy až po poškození sluchu. Existuje přímá souvislost mezi »divokými« formami rocku a růstem satanských sekt, kterým se dnes daří nejrůznějšími způsoby otevřeně i skrytě připoutat mnoho lidí a učinit je závislými.

Znamé hardrockové skupiny jsou »Led Zepelin«, »Black Sabbath«, »Deep Purple«, »MC5«. Nejznámějším představitelem v této třídě je zpěvák Alice Cooper. Tento muž jménem Vincent Fournier přijal jméno ženy, která zemřela v minulém století jako čarodějnice a jejíž duch, jak Fournier tvrdí, v něm dále žije. On sám se pokládá za »konečný produkt společnosti nadbytku«. Alice Cooper se veřejně zasvětil d'áblu, který mu slíbil světové prvenství v rockové hudbě.

Tomuto rocku stojí blízko *acid rock*, nazývaný také *psy-*

chedelic rock, který směřuje k halucinacím a je v přímé souvislosti s konzumací drog. Patří sem známá skupina »The Beatles«. Neméně slavná je anglická beatová skupina »Rolling Stones«. Tato skupina svým revolučním stylem, hudbou zaměřenou na šok, svými útoky proti společnosti okouzlovala rebelující mládež, která se chce vymanit z vlivu rodičů a každé závislosti a omezení. Tato skupina propaguje zlo pro zlo samé. Při jednom dlouhém koncertu v Los Angeles, který přenášel 40. TV kanál, zemřelo 650 mladých lidí. Mrtvoly doslova zavalily místní márnici, jejíž kapacita byla několikanásobně překročena. Mnohé songy vyzývají k sebevraždě: Neboj se sebe-

Zpěvák Alice Cooper, který se veřejně zasvětil d'áblu

vraždy (Blue Pyster Cult); Zemři mlád, zemři v kráse (Blondie); Chceš-li vidět krev, pak máš tu svou (Iron Maiden); Rozpárej se (The Greatfull Death).

Sestry Anna a Marie Barettovy byly zaměstnány deset let v rockovém průmyslu. Anna pracovala jako kostymérka a Marie v nakladatelství desek a kazet. Když odhalily přímou souvislost se satanismem, opustily tuto práci. Annu nutili, aby kostýmy opatřovala satanskými symboly a motivy a obrazy, které urážejí Církev, kněze a Matku Boží. Byla svědkem přímé spolupráce se satanem. Sestry dosvědčují, že v Denveru byla

*Pane Ježíši Kriste,
každíčkou vteřinu
někde na světě
je člověk v krajní nouzi,
buď v nebezpečí života,
nebo v nebezpečí,
že bude navěky odloučen
od tebe.
Zachraň je, prosíme tě,
pro své utrpení a pro svou
smrt,
pro kousek dobrého,
které udělali v životě,
a na přímluvu
tvé svaté Matky Marie.*

K. Kaisig

založena nepokrytě satanská skupina. Když se zeptaly, proč právě v Denveru, dostaly sarkastickou odpověď: »No tam přece přijede papež, tak to bude zajímavé!« Sestry si trpce stěžovaly na nezájem a lhostejnost, s jakou se setkaly u kněží, které informovaly o této očividné spolupráci se satanem. Mnozí je odbyli tvrzením, že žádný satan neexistuje.

4. března 1990 pozvedl v této věci svůj hlas newyorský arcibiskup kardinál O'Connor. Od soudil veřejně černé satanské mše a satanský kult: »V některých firmách rockové hudby a na rockových koncertech se využívají určité lyrické formy a rytmy, které jsou inspirovány okultními formami satanismu a vyzývají obzvláště k sebevraždě jako prostředku na vyřešení všech problémů.« Na jeho varování reagovaly deníky v USA i v Itálii. Balducci napsal doslova: »Děbel je mezi námi. V New Yorku si různí lidé vzali do hlavy, že se mu budou klanět. Je to především výsledek nesmírného nadšení, jaké mezi mladými vyvolává rocková hudba, hudba, která vyzývá k násilí, sexu a sebevraždě.« (*Giornale*, srov. Balducci: *Adorateurs*, s. 177.) Inspektor Smandl, který uspořádal semináře pro více než 200 skupin amerických policistů, vyjádřil přesvědčení, že na konci tohoto století velká část všech zločinů jde na vrub satanismu.

Dokončení příště

PLODY ATEISMU
V bývalé NDR neuplyne konec týdne, aby nedošlo k zneuctění kostela nebo hřbitova. Pachatelé jsou satanisté. Jejich počet se odhaduje na 7 000. Proti této ideologii není jiné obrany než věrohodné hlásání křesťanské víry.

Svatý farář Arský 3

Jaké bylo Lorasovo překvapení, když na jeho facku reagoval Jan Maria tím, že si před ním klekl a prosil o odpuštění. To jej tak dojalo, že svého spoluzáka objal, přitiskl na své srdce a tak začalo přátelství, které již nikdy neskončilo. Mathias Loras se stal misionářem, odešel do Afriky a později se stal biskupem. Vedl tak vzorný život, že po jeho smrti byl zahájen proces blahřečení.

Došlo to tak daleko, že Jan Maria začal sám o sobě pochybovat a věřil, že je to nemožné, aby se někdy naučil latině. Ačkoliv to bylo pro něho velmi těžké, dodal si odvahy a zašel k P. Balleyovi a řekl: »Dospěl jsem k názoru, že to všechno nemá žádný smysl. Chtěl bych jít domů.«

Farář byl z toho celý vyjevený. Něco takového vůbec nečekal. »Kam že chceš jít? Domů? Chceš být nešťastný? Viš, že tvůj otec čeká jenom na to, aby ses vrátil domů? Ale to by byl konec s tvým kněžstvím a s tvým záměrem zachraňovat duše!«

Tak rozmlouval farář Balley mladému muži jeho záměr a chtěl ho zasáhnout v hloubi jeho duše. Ale ten byl tak sklíčený, že se dal do pláče a nebyl k utišení. Mluvil jen o svém odchodu.

Konečně se vzpamatoval a rozhodl se, že vykoná pěší pouť do Louvesc k hrobu sv. Františka Regise, velkého misionáře 17. století. Ta se uskutečnila v roce 1806.

Sto kilometrů putoval Jan Maria pěšky do Louvesc a cestou si vždy vyžebrał každodenní chléb a nocleh. Původně chtěl vykonat cestu bez jídla a pití.

I když náš poutník prosil pouze o chléb, pro svou velkou postavu a celkové chování nevypadal na žebráka. Lidé s ním měli pramálo soucitu a říkali mu, že by udělal lépe, kdyby si na chléb vydělal. Když konečně našel

soucité lidi, byl úplně vyčerpaný. Musel podstoupit namáhavou cestu, protože poutní místo leží ve výšce 1100 m n. m.

Horoucně prosil sv. Františka, aby mu u Božího trůnu vyprosil milost, aby mohl pokračovat ve studiu latiny a aby pochopil alespoň základní pojmy.

Když se Jan Maria zpovídal v Louvesc u jednoho jezuitu a pak šel k sv. přijímání, zjistil kněz, že mladý poutník má u sebe ještě nějaké peníze. Uložil mu, aby místo žebrání o chléb použil peníze jako almužnu.

200 km dlouhá pouť byla i pro ctnostného mladíka velice tvrdá, protože později řekl: »Nikomou nedoporučuji, aby skládal slib, že bude žebrákem.«

VOJÁK A »ZBĚH«

I Jan Maria, když mu bylo 20 let, musel nastoupit vojenskou službu. 26. října 1809 se představil v Lyonu. Dva dni nato onemocněl a musel s vysokou horečkou do lazaretu. Strávil tam 14 dní. Jeho rodiče jej přišli navštívit, přinesli mu něco k jídlu a povzbudili ho.

Jeho rota se 12. listopadu vydala na pochod do Bayonu. Ale již v Roanne musel Jan Maria z oddílu vystoupit a byl znovu dopraven do nemocnice. Ležel tam šest týdnů a nadchl tamní sestry svým chováním.

Pak obdržel rozkaz, aby se 6. ledna 1810 hlásil v Roanne v určitý čas na přesně určeném místě, aby pak byl spolu s dalšími vojáky dopraven na španělskou hranici. Když tam ve stanovenou hodinu dorazil, jednotka již byla pryč. Velitel, u kterého se hlásil, se velice rozčlilil a hrozil mu, že jej nechá zavřít. Konečně se uklidnil a poručil vojínovi, aby co nejdříve dorazil ke své jednotce. Vyčerpaný a stále ještě ne zcela zdravý vydal se Jan Maria na dlouhý

pěší pochod. Velký kus putování měl již za sebou. Když odpovídal na kraji cesty a modlil se ve své velké nouzi růženec, šel kolem jeden mladý muž a řekl mu: »Co tu děláš? Pojď se mnou!«

»A již si naložil moji krosnu a požádal mě, abych ho následoval. Šli jsme celou noc lesem mezi horami. Cítil jsem se tak vyčerpaný, že jsem mu sotva stačil,« vyprávěl později Jan Maria.

Ukázalo se, že neznámý mladý muž byl jedním z těch, kteří se chtěli vyhnout vojenské službě. Cestou řekl Janovi: »Nevypadáš na to, že bys byl rád vojákem.«

»To souhlasí, ale musím poslouchat...«

»Jestli chceš, můžeš jít se mnou. Moje rodná obec leží stranou uprostřed lesů.«

»Ne. Moji rodiče už měli dost nepříjemností.«

»Nestarej se,« vysvětloval cizí muž dále, »v této krajině je mnoho takových, kteří se tu schovali, a nikdo jim nepřijde na stopu.«

Tak přišel Jan Maria do osamělého stavení, kde mu dali najíst a vykážali mu jedinou postel, která byla v domě k dispozici.

Krátce nato zašel Jan Maria do obce Noes, kam stavení patřilo, a ohlásil se u starosty. Byl to jistý Paul Foyot, dobrý člověk, který však byl s císařskými zákony poněkud na štíru. Ve svém domě už přechovával dva mladé lidi, kteří zběhli od vojska. Ostatně přišel mu Jan Maria velmi vhod. Malá obec neměla učitele, a tak požádal Jana Marii, aby se ujal školy. Dal mu jméno Hieronymus Vincent. Ubytoval jej u jedné vdovy, Klaudivie Fayatové. Byla to zosobněná dobrota a mírumilovnost.

(Pokračování příště)

Dobro je nakažlivé a zářivější než zlo.

Raul Follerau

Praha/Istanbul: Ministerstvo zahraničních věcí (MZV) ČR uvolnilo půl milionu korun na léky pro postižené zemětřesením v Turecku a zároveň pověřilo Českou katolickou charitu (ČKCH) zjištěním požadavků na dodávku léků, jejich nákupem, dopravou a bezpečnou distribucí.

Ředitel turecké Charity v Istanbulu Fr. Adriano Franchini žádá především sterilní rukavice, sterilní obvazy, sádku, kyslíkové lahve, nemocniční lůžka pro kojence, adrenalin, kofein, antiseptika, antibiotika, pytle na mrtvá těla a ochranné roušky na obličej. Každý den je totiž vytažováno ze sutin velké množství mrtvých těl, teploty dosahují 40°C, těla se rozkládají a hrozí epidemie. Spousta lidí žije bez přístřeší a nemají ani základní hygienické podmínky.

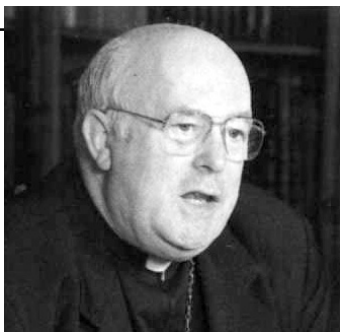
Podle požadavků NATO z Bruselu je dále třeba dodat gumové rukavice, vybavení pro „první pomoc“, stany, příkrývky, mobilní toalety, polní nemocnice, elektrické generátory, satelitní telefony, čističky vody, transfúzní stanice, vrtnou mechanizaci na beton, vyprošťovací zařízení, sanity a ortopedické vybavení.

ČKCH seznámila s těmito požadavky pracovníky v jednotlivých diecézních charitách a co nejdříve chce vypravit do Istanbulu letadlo nebo kamion s humanitární pomocí. Část kapacity letadla nabídla ČKCH prostřednictvím organizace „Člověk v tísni“ cestovní kancelář „Fischer“.

Kontakt na humanitární oddělení ČKCH:

Paolína Formánková
tel./fax: 02/96 24 33 37
tel.: 02/96 24 33 30
e-mail: kosovo@charita.cz

Liturgie, ryzí gesto oběti, památky a prosby, byla zredukována na pedagogickou a humanistickou záležitost

Dílo někoho jiného

Příspěvek arcibiskupa z Bruselu, kardinála Godfrieda Danneelse, v Acta Curiae jeho arcidiecéze

Reforma po Druhém vatikánském koncilu vyvolala liturgickou obnovu, jejíž hnací silou je heslo »aktivní spoluslavení«. Symbolicky byla odstraněna klekátko pro svaté přijímání laiků a mše svatá se slaví v lidové řeči.

Co však znamená »aktivní spoluslavení«? Odpověď se pohybuje mezi dvěma extrémami: buďto přistoupíme všichni ke hře liturgie, anebo změníme liturgii, aby vyhovovala naší hře.

Dříve panovalo v liturgii církevní právo a rubriky: kněží se podřizovali někdy až s dětinnou poslušností, protože sami nebyli zcela instruováni. Dnes se děje úplný opak: liturgie nás musí poslouchat a podřídit se našim tématům, takže se někdy rovná mítinku nebo happeningu: »Chceme si slavit, co jsme prožili.«

Možná že poněkud schematizujeme, ale přesto můžeme říct, že tento přechod od poslušnosti vůči rubrikám k zcela libovolným změnám představuje obrat o 180°.

Liturgie nás překračuje

Tajemství, které slavíme, je především Boží dílo, které Bůh uskutečňuje v nás a pro nás.

Liturgie je epifanií (zjevením) Božího tajemství, epifanií vykopení, epifanií Kristova tajemství. Prodlužuje jeho vtělení v našich symbolech a ritech, v našem zvěstování a v naší účasti. Je také epifanií Kristova těla: označuje obraz Církve, protože společenství shromážděné v Kristu je jeho tělo.

Proto liturgii nevytvářím, nedělám, nýbrž oddávám se jí. Tvořivost v liturgii je jako

v hudbě variace na dané téma: téma je mi dáno, nepochází ode mne. Liturgie je blíže dotvořená skladba inspirovaná Písmem, tradicí a Církví jakožto Nevěstou Kristovou. Liturgii není možno libovolně obměňovat, nýbrž je nutno k ní přistupovat v duchu služebnosti. Jsme to my, kdo jsme služebníky liturgie, nemůžeme si liturgii posloužit. Odevzdáváme se jí tím, že se obracíme k Bohu a přijímáme ho. Liturgická slavnost svou podstatou je naslouchání, přijímání a poslušnost. Není žádným lidským slovem, nýbrž odpovědí člověka na slovo Boží.

Divadlo a liturgie

Divadelní umění a sport jsou podívanou samy o sobě. Napíšeme divadelní kus, inscenujeme ho, pořádáme umělecké vystoupení nebo sportovní podnik. Jedná se o vznešená umělecká díla, která často vyjadřují velmi hluboké pocity, jakými jsou tragika nebo komično lidské existence. Publikum se účastní v té míře, v jaké zde odhaluje své vlastní pocity. V tomto umění je jednajícím sám člověk.

Liturgie není oblastí, ve které by se jednalo o hru. Je domem, který patří tomu, jehož jsem hostem. Aktérem liturgického dramatu není člověk, nýbrž Bohočlověk, Ježíš Kristus jakožto osoba.

Bez tohoto pohledu víry nemá liturgie žádný smysl: rovná se žalostnému divadlu, které nezavazuje k povinnosti účastnit se každou neděli. Nesetkává se se zájmem. Rozumím, proč nyní přichází tak málo lidí.

Jestliže je liturgie v souladu s vírou a epifanií Krista, nebo jak říká sv. Lev Velký, pokra-

čováním toho, co Kristus prožil v Palestině – jeho narození, jeho hlásání, jeho zázraků, jeho poučování učedníků, jeho sporů s farizeji, jeho procesu, jeho smrti, jeho zmrtvýchvstání a jeho misijního poslání, pak se jedná o mystickou skutečnost. Není mi cizí, protože i já jsem se narodil, i já hlásám, i já mám spory, protože i já miluji, i mne lidé následují, protože i já musím zemřít.

V Sofoklově tragédii vidím své problémy jako v zrcadle. Identifikace s představovanou osobou působí ve mně katarzi (očistění).

V liturgii uvažuji o svých problémech ve světle Kristově; a co více, já je nejen vidím: Kristus bere na sebe moje břemeno, osvobozuje mě a miluje mě.

Rozumět – ano, ale jak?

Především jde o řeč liturgie. Přichází k nám ze Starého a z Nového zákona a ze symbolických úkonů, které zprostředkují Kristova tajemství. Přijímáme je.

Porozumět neznamená stát se pánem. Porozumění nevytváří skutečnost. Vytváří ji stejně málo jako automobilový reflektor nevytváří v noci ukazatele směru. Světlo se na nich jenom odráží. Můj rozum není původcem dopravní značky. Pouze ji může rozluštit. Proto nejsme pány liturgických znamení a symbolů, jsme pouze jejich strážci.

Myslíme si, že biblická řeč se vztahuje na jiný místní a patriarchální svět? Zdá se nám řeč liturgie příliš stručná a příliš svazující? Zdá se nám obraz Boha (Boha Otce) příliš archaický? Pak jsme příliš zaměřeni

na své pojmové chápání a máme příliš málo intuitivního citu, takže nejsme schopni proniknout do všeobecné symboliky. Vánoční koleda Tichá noc, kterou zpíváme o Štědrém dnu, nemá sama v sobě nic zvláště poetického. A také polední zpěv v univerzitní kapli by sám o sobě měl pramálo smyslu. Ale v angažované církevní obci má noc, ve které slaví tajemství vtělení, zcela jiný ráz. Co můžeme říct o Salve Regina, její latinské melodii a její aktuálnosti? »Vyhnaní synové Evy v tomto slzavém údolí!« A přece tento hymnus kompletáře (modlitby před spaním), jímž se mniši a věřící obracejí k ozářené soše Panny Marie, proniká nocí. Jedná se při tom o uchvacující symboliku.

My liturgii nikdy neporozumíme: ne proto, že by byla nepochopitelná, ale protože tajemství Kristovy bytosti, která jsou v ní obsažena, nemůžeme nikdy zcela pojmut, je to spíše ona, která pojímá nás.

Porozumět liturgii je záležitost vzhledu srdce: musíme se v ní cítit doma, abychom rozuměli mluvě jejich slov a ritů. Vhled srdce je mnohem hlubší než pojmové, antropologické a biblické přiblížení, než samy rity a symboly.

Do liturgie můžeme proniknout, jestliže ji prožíváme celou osobností, rozumem, srdcem, silou představivosti a pamětí, smyslem pro estetiku a tělesnými smysly: zrakem, sluchem, čichem, hmatem a chutí. Liturgii není třeba vysvětlovat, ale prožívat. Komentáře porozumění slavnosti více škodí než prospívají. Nic neškodí liturgii více než suché vysvětlení, které se omezuje na jednu jedinou rovinu. Když církevní otcové připravovali katechumeny ke křtu, nevy světlovali jim vůbec liturgii, dokud ji neprožili. Teprve pak se jich ptali: »Viděli jste, jaké úkony biskup prováděl na vás? Viděli jste, jak lámal chléb? To je třeba chápat očima srdce.«

Hledání smyslu pro krásu

^o Poznat znamená podle biblického chápání vstoupit s někým do styku. Církevní rok není např. žádný sled měsíců. Je to spíše z trojího hlediska rozvinutý příchod. Slavíme trojí Kristův příchod: v Betlémě, na konci časů a do duše věřících Církve. Pochopení liturgie má tedy dialogickou povahu: setkáváme se s tajemstvím jedné osoby a dáme se jím uchvátit.

Jde více o to pojmut celou harmonii než jednotlivé noty, číst skrytý smysl mezi řádky jako při příliš hlubokém lidském vyjádření. Kdo může pochopit lásku? Kdo může vysvětlit, co prožívá tvář v tvář smrti?

(Dokončení příště)

OFICIÁLNÍ PODOBA

Obraz brazilského umělce Claudia Pastra byl ve Vatikánu přijat za oficiální obraz Krista. Biskup Cipriano Calderon mu předal v roce 1995 pověření, aby vytvořil obraz Krista jako Spasitele hlásajícího evangelium. Pastrův Kristus drží v levé ruce evangelium, pravá ruka se pozvedá k požehnání. Pastro je stoupcem největší možné prostoty uměleckého vyjadřování.

-sks-

Církevní aktuality

UKRADENÉ SOCHY

Bavorské policii se podařilo zajistit předměty církevního umění ukradené z katolického kostela v Řesanících na Plzeňsku. Jeden pražský památkář rozpoznal ve výloze obchodu se starožitnostmi v Bamberku sochu sedící Madony s Ježíškem. V inventáři obchodníka se našlo 15 dalších předmětů v celkové hodnotě 200 000 DEM. Ukradené předměty byly již vráceny na své původní místo.

Radio Vaticana

K JORDÁNU V R. 2000

V roce 2000 bude trvale přístupné pro poutníky místo, kde byl v Jordáně Ježíš pokřtěn.

Básník Jan Zahradníček řekl po svém propuštění z vězení o moderním umění: „Vidím, jako by barvy opouštěly svá původní místa, jako by se forma oddělovala od obsahu...“

To je jistě jen zlomek vyjádření kulturní atmosféry závěru století, naplněného spíše dekadencí, subjektivismem a chaosem. Umělci chtějí především vyjadřovat sami sebe, své pocity, mnohdy svoji bezradnost, bez potřeby předávání pozitivního poselství krásy.

K tomuto tématu se vyjádřil citlivě i Jan Pavel II. při pátém sympoziu biskupů Evropy v r. 1982, když uvedl, že „krize evropské kultury je krizí křesťanské kultury“. Chybí nám vztah k Absolutnu, jedinou přijatelnou dimenzí pro evropské kulturní klima závěru tisíciletí je horizontální transcendence, nazývaná **rozvoj**. Skutečně, odklon člověka od kontempace, ztišení se, vede v důsledku k egoismu, individualismu a ztrátě smyslu pro Pravdu a Krásu.

V pravou chvíli však přichází slovo magisteria: letos v dubnových dnech zveřejnil papež – sám uznávaný umělec – list umělcům.

Dosud to bylo možné jen třikrát do roka. Toto místo se nachází v oblasti, kde se odehrála »šestidenní válka« v r. 1967. Na místo bude denně vypraveno osm autobusů s poutníky.

OMLUVA DOMORODCŮM A ČERNOCHŮM

Brazilská biskupská konference oznámila svůj pastorační program v Jubilejním roce 2000. Tento rok je současně kulatým výročím příchodu misionářů v r. 1500. Hlavní oslavy se budou konat v dubnu. V červnu se uskuteční eucharistický kongres na druhém největším fotbalovém stadionu v Belo Cruz de Cabralia. Církve se chce

Jako by chtěl vykřičet do všech konců světa, že Bůh není jen Dobro a Pravda, ale i Krása a vybídnout všechny umělce k novému „zjevení“ krásy, k novým epifaniím. Chce se vydat na cestu plodného rozhovoru s umělci, vždyť i Církev potřebuje umění!

První stránka Bible nám představuje Boha jako vzor každé osoby, která vytváří dílo: v tvůrčím člověku se zrcadlí jeho obraz jako Stvořitele. Tento vztah naznačuje v dopise umělcům zvláště polština díky slovníkové blízkosti slov **stwórc**a (Stvořitel) a **twórc**a (tvůrce, umělec).

Bůh tedy vyvolal člověka k bytí a předal mu úkol, aby byl tvůrcem. V umělecké tvorbě se člověk jeví více než kdy jindy „Božím obrazem“ a uskutečňuje tento úkol především tím, že utváří uchvatnou „hmotu“ svého lidství. Je to ale pouze sdílení a účast člověka na Božím zámeru. Papež také uvádí, že ne všichni jsou povoláni být umělci ve vlastním slova smyslu. Podle slov knihy Genese však každému člověku je svěřen úkol, aby byl tvůrcem vlastního života: v jistém smyslu má

současně omluvit indiánskému a černošskému obyvatelstvu za násilí, kterého se na nich předkové dopustili v průběhu stáletí.

PRÁVO NA ŽIVOT

V arcidiecézi hlavního města Mexika začala podpisová akce, která požaduje od mexického prezidenta Ernesta Zedilla, aby v ústavě bylo výslovně zakotveno právo na život od okamžiku početí. Metropolita kardinál Rivera Carrera prohlásil, že ačkoliv ústava zaručuje právo na život, Církev požaduje, aby toto právo bylo výslovně uznáno již od okamžiku početí. *KAI*

z něj udělat umělecké dílo, mistrovské dílo.

Další kapitoly jsou nazvány: „Umění před tajemstvím vtěleného slova“, „Plodné spolenectví evangelia s uměním“, „Duch stvořitel a umělecká inspirace“ a „Krása, která zachraňuje“.

Odlíšné povolání každého umělce určuje oblast jeho služby, ale i úkoly, které musí na sebe vzít, tvrdou prací, kterou musí vykonat, a odpovědnost, již se musí postavit tváří v tvář. Nemůže se dát ovládnout vyhledáváním módních trendů a pomíjivě slávy nebo snadné popularity. Existuje etika této umělecké služby, která svým způsobem přispívá k životu a obrodě národa.

Písmo svaté se stalo podle Paula Claudela jakýmsi rozsáhlým slovníkem, podle Marca Chagalla ikonografickým atlasem, z něhož čerpala křesťanská kultura a umění po dlouhá stáletí. Sám Starý zákon, vykládaný ve světle Nového, ukázal na nevyčerpatelné proudy inspirace: Od vyprávění o stvoření, prvotním hříchu, potopě, cyklu patriarchů, událostech exodu biblický text podnítil fantazii malířů, básníků, hudebníků, dramatiků a filmových scénaristů.

V Novém zákonu od narození po Golgotu, od proměnění na hoře po Zmrtvýchvstání, od zářků po Kristovo učení, až po události ze Skutků apoštolů se biblické slovo stalo nesčetněkrát obrazem, hudbou a poezií.

V dějinách kultury to všechno tvoří rozsáhlou kapitolu víry a krásy, ke kterým se chceme zase vrátit...

Na závěr svého dopisu vybízí Svätý otec umělce, aby se stali živými kameny pro stavbu této duchovní budovy, aby vzniklo nové spolenectví Církve s umělci na začátku nového tisíciletí. Krása, to jsou totiž dveře k současnému člověku.

Petr Ettler

MĚSÍC ZÁŘÍ u P. MARIE

v Žarošicích u Kyjova (okr. Hodonín)

4. 9. Malá zlatá sobota, 11. 9. Zlatá sobota

Pořad obou poutí je stejný.

13.00 hod. – žehnání pramene ve zdravé vodě a průvod do poutního kostela – tradiční duch. program: sv. růženec, kříž. cesta, barokní mar. poklona. **18.00 hod.** – slavná mše sv. – průvod se sochami P. Marie obcí, Te Deum a svát. požehnání. **21.00 a 24.00 hod.** – mše svatá – pouze 11. 9.

12. 9. neděle – 6.00 hod. – ranní chvály.

Mše sv. – **7.00, 8.00, 10.00, 11.00** a ve **14.00 hod.** svát. požehnání.

13. 9. – fatimský den – začátek v **18.30 hod.**

K průvodům si přineste svíce.

Diecézní ministrantská pout'

ostravsko-opavské diecéze – Karviná **18. 9. 99**

Program:

8.30–9.00 sjezd účastníků (liturgické oděvy s sebou).

9.30 – mše svatá sloužená otcem biskupem mons. Františkem Lobkowiczem OPræm.

11.00–16.30 – zábavný program, ukončení poutí.

Zveze všechny ministranty i z jiných diecézí.

ŠVÁBENICE U VYŠKOVA

Kostelní muzeum – nově zreštaurované muzeum se stálou výstavní expozicí církevního umění z pozůstatostí kostela a fary.

Obecní vlastivědné muzeum – výstava „Žena sluncem oděná“ – tisíce mariánských motivů malířů z celého světa. Otevřeno současně každou neděli a svátky od 26. září do 2. ledna 2000 od 14 do 17 hod.

Římskokatolická farnost a město Šternberk

si vás dovolují pozvat na akce v rámci **Dnů evropského dědictví**. V pátek 10. září v 19.30 hod. v kostele Zvěstování Páně **koncert Hradních trubců z Prahy**. Po skončení koncertu následuje **otevření Handkeho galerie** nad křížovou chodbou kláštera. V sobotu 11. 9. se v 10.00 hod. pro veřejnost otevře **areál augustiniánského kláštera** s historickými a kulturními expozicemi. V 17.00 hod. v kostele Zvěstování Páně **celebruje slavnostní bohoslužbu** opat augustiniánského kláštera na Starém Brně Evžen Lukáš Martinec OSA. Bohoslužbu doprovází **chrámový sbor Salve** z Olomouce.

Medjugorje – zájezd 23. 9. – 30. 9. 1999 (duchovní i zdravotní doprovod zajištěn), cena 2 300 Kč + 10 DM/osoba/den

Bamberg – Vierzeheiligen – Waldsassen – Teplá – Karlštejn – zájezd 15. – 17. 10. 1999 – 2x nocleh, 2x snídaně, cena 1 950 Kč.

Podrobné informace na oba zájezdy zašleme a přihlášky přijímáme na adrese:

BARTHOLOMEUM – A. Hofericová, 530 03 Pardubice, Benedettiho 497, tel. 040/6612012 stále

Benediktinské arcipopatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty děkuje všem, kdo po náhlém úmrtí arcipopata Anastáze Opaska vyjádřili svou soustrast, i všem, kdo jakkoliv přispěli k důstojnému rozloučení s tímto mužem, jenž stál v čele břevnovské benediktinské komunity po více než padesát let. Pan arcipopat Anastáz si dovedl získat lásku a důvěru mnoha lidí a my jsme s pohnutím sledovali, kolik z nich v posledních dnech neváhalo vyjádřit svůj vztah k němu dopisem nebo účastnou přítomností. Vzpomínejme na Anastáze Jana Opaska v dobrém. Ať odpočine v pokoji. Amen. †

Úmysly apoštolátu modlitby – září 1999

ÚMYSL VŠEOBECNÝ

Aby si všichni pracovníci sdělovacích prostředků stále více uvědomovali svou odpovědnost a účinněji se zasazovali o to, aby byla respektována důstojnost každého člověka, stvořeného k obrazu a podobě Boha Otce.

Motto: Pistole v rukou darebáka je mnohem nebezpečnější než atomová bomba v rukou sv. Františka.

To je jádro zářijového úmyslu Apoštolátu modlitby. Proto nás Sv. otec žádá, abychom se modlili za pracovníky sdělovacích prostředků. Není nejmenší pochyby o tom, že sdělovací prostředky a hlavně televize mají moc utvářet veřejné mínění a dokáží snadno a rychle potlačit jiné hodnotové stupnice a jiné vidění světa. Stačí si jen uvědomit posun veřejného mínění ve věci potratů, vztahu k životu – nejen nenarozenému, ale také k životu, který již nevytváří žádné hodnoty. Ne nadarmo se veřejně mluví o tom, že naše země patří k nejpohantějším v Evropě – bez ohledu na její křesťanské kořeny a kulturní hodnoty minulosti. Jan Ratkin napsal v Perspektivách, že každá společnost chová v sobě síly své vlastní destrukce. Jednou z nich je v dnešní době nekontrolovatelná televize.

Televizní programy nerostou v zahrádkách ani na kolchozích lánech, ale vytvářejí je lidé. Oni to jsou, kteří podle určitých směrnic tvoří, ovlivňují a dezorientují kulturní atmosféru. Zodpovědnost těchto pracovníků je nesmírná před člověkem i před Bohem.

Je zlé, že sdělovacím prostředkům – hlavně některým – jde často více o senzaci než o informaci. Tento postoj zkresluje i objektivní zprávy. Bulvární media se ženu jen za senzácemi. Podbízejí se sice divákům, ale vynáší to. A to je pro ně hlavní a nejdůležitější. Z tohoto důvodu je pistole v rukou darebáka mnohem nebezpečnější než atomka v rukou sv. Františka. Proto nás Sv. otec vybízí k modlitbě za pracovníky ve sdělovacích prostředcích.

ÚMYSL MISIJNÍ

Aby se dostal chléb Božího slova milionům uprchlíků, zvláště v Africe, a aby jim byla zaručena účinná pomoc a lidský pokrok.

„Přijetí cizince a solidarita s ním představují pro křesťana nejen lidskou povinnost pohostinnosti, ale přesně stanovený požadavek plynoucí z věrnosti Kristovu učení.

Pro věřícího péče o migranty znamená snažit se zajistit bratřím a sestrám, kteří přišli zdaleka, místo v určitém křesťanském společenství a usilovat o to, aby byla každému přiznána práva náležející každé lidské bytosti....

Církevní společenství se rovněž snaží působit na vedoucí osobnosti národů a mezinárodního společenství, na instituce a orgány, které jsou různými způsoby spjaty s migračními jevy...

Ježíš, jednorozený Syn, který se stal člověkem, je živým obrazem Boží solidarity s lidmi. On, „ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby“ (2K 8,9). Jedině křesťanské společenství, které je skutečně vnímavé k ostatním, přijímá a uskutečňuje závět, kterou Ježíš zanechal apoštolům ve večeradle v předvečer své smrti na kříži: „Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.“ (Jn 13,34) Vykupitel vyžaduje lásku, která je zdarma poskytovaným a nezištným darováním sebe sama.

V této souvislosti znějí více než kdy jindy prorocky slova sv. Jakuba, která napsal „dvanácti kmenům rozptýleným v cizině“, což pravděpodobně znamená křesťanům židovského původu, kteří žili rozptýlení v řecko-římském světě: „Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najeďte se“ – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá.“ (Jak 2,14-17)

Jan Pavel II. dne 9. listopadu 1997

ÚMYSL NÁRODNÍ

Aby se srdce dětí otvírala nejen pro krásy tohoto světa, ale i vnímání milosrdného Boha.

Vychovatelé mládeže nám říkají, že mladí si vytvářejí ideál Boha podle svého otce. Bohužel, kolik je dnes otců, kteří by mohli sloužit za tento vzor? Musíme si ovšem přiznat, že svět takové otce má, ale je jich málo.

Vychovatel nápravného zařízení píše: Dostali jsme hezkého chlapce. Poštu nedostával, otec prý se ho zřekl, měl jméno matčino, ale ani ta nepsala. Brával jsem ho na vycházku, mluvil s ním, a jednou, když byl smutný a zamyšlený, jsem ho pohladil.

Zarazil se, ale najednou mě objal a políbil na čelo.

Ptám se: „Co je, Pepičku?“ A on mi povídá: „Víte, mě ještě nikdo nepohladil, pro mne byly jen rány...“

Jiný chlapec byl recidivista, trestaný pro loupež.

Jednou se ho ptám: „Františku, ty jsi přece tak hezký chlapec, co tomu říkají doma, že jsi znovu v kriminále?“ A on mi říká: „Táto, když vás to zajímá, tak já vám musím říct, že pro mne žádné „doma“ neexistuje. Jestli jsem měl otce, to vůbec nevím, a mámě jsem mateřského mléka asi také mnoho nevypil, protože se na ni vůbec nepamatuji.“

Jedna mistrová, vychovatelka učnic, říká: „Neměly dosud možnost poznat pravou lásku – Boha. Mladým totiž strašně chybí slůvko: „Mám tě rád.“ Chybí jim někdo, kdo si pro ně udělá čas, vyslechne je, vytkne i chybu. Prostě, kdo je má rád i přes jejich nedostatky.“

Pedagogové se shodují v tom, že hlavní úlohu při výchově hraje především rodinné prostředí. Z rozvrácených rodin vyrůstají častěji rozvrácené charaktery. Je známo, že to, s čím se setkáváme v raném mládí, tvoří

velmi důležitý základ pro rozvoj budoucí osobnosti. První zkušenosti jsou nejsilnější a rozhodujícím způsobem ovlivní další postoje a jednání. Proto první zkušenosti, které na tomto světě získáváme, jsou pro nás jakýmsi modelem, podle kterého často i nevědomky usměřujeme své jednání. To, jak se chovají naši rodiče, jaký vzor nám dávají, ovlivňuje natrvalo vytváření našeho systému hodnot.

Albino Luciani, pozdější papež Jan Pavel I., napsal fiktivní dopis sv. Bonaventurovi, profesoru pařížské Sorbonny a generálnímu představenému františkánů. Univerzitní student říká: „My, dnešní mládež, se držíme linie sv. Františka.“ – „To je báječné,“ odvětil jsem. „Jako František odpořoval otci a hodil mu své šaty na hlavu, tak házíme na hlavu této zaneřáděné konzumní společnosti všechno, co nám dala, lépe řečeno vše, k čemu nás přinutila.“

„Chcete všechno odstranit?“ řekl jsem. „Ale co postavíte místo zbouraných institucí?“ On na to cynicky prohodil: „To je ale měšťácká otázka!“ Naši mladí sice protestují, avšak sami nemají nijaký program. Naši společnost ovládla hrozivá morální

**Láska nechce nic od druhých.
Láska chce všechno pro druhé.**

Dietrich Bonhoeffer

a náboženská prázdnota. Všichni křečovitě usilují jen o hmotný zisk. Vydělat si, investovat, komfortně se zařídit a dobře si žít. Málo jich myslí na to, aby konali dobro. Bůh, který by měl naplňovat jejich život, je jim velmi vzdálen. Jen v některých chvílích si na něho vzpomenu. Domnívají se, že jsou zbožní, když jdou do kostela a mimo kostel mohou pak vést život jako mnoho jiných, s malými či velkými podvody, nespravedlnostmi a prohřešky proti lásce. Prostě, člověk nejedná dnes důsledně.

Albino Luciani končí fiktivní dopis: „Můj milý světče, vaši současníci o vás napsali: „Mluvil andělským jazykem.“ Přál bych si, abyste stále mluvil jako anděl: k rodičům, vychovatelům, politikům, ke všem, kteří mají dnes zodpovědnost za mládež. Přál bych si, abyste jim řekl: „Nebojte se námahy, zdravé reformy, dialogu, abyste mladým pomohli. Je to nutné pro vaše i jejich blaho. Kdo se dnes bojí námahy a výloh, bude zítra platit více.“

A my se za to máme modlit.

Liturgická čtení

Neděle 12. 9. – 24. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 27,33–28,9

Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12

Odp.: 8

2. čt.: Řím 14,7–9

Ev.: Mt 18,21–35

Pondělí 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoústého

1. čt.: 1 Tim 2,1–8

Ž 28(27),2.7.8–9

Odp.: 6

Ev.: Lk 7,1–10

Úterý 14. 9. – svátek Povýšení svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9 nebo Flp 2,6–11

Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38

Odp.: srv. 7c

Ev.: Jan 3,13–17

Středa 15. 9. – památka P. Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9

Ž 31(30),2–3a.3b–4.5–6.15–16.20

Odp.: 17b

Ev.: Jan 19,25–27 nebo Lk 2,33–35

Čtvrtek 16. 9. – památka sv. Ludmily

1. čt.: 1 Tim 4,12–16

Ž 111(110),7–8.9.10

Odp.: 2a

Ev.: Lk 7,36–50

Pátek 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélia a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarmina

1. čt.: 1 Tim 6,2c–12

Ž 49(48),6–7.8–10.17–18.19–20

Odp.: Mt 5,3

Ev.: Lk 8,1–3

Sobota 18. 9. – sobotní památka P. Marie

1. čt.: 1 Tim 6,13–16

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c

Ev.: Lk 8,4–15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
12.9 13.9 14.9 15.9 16.9 17.9 18.9

Antifona	1136	1734	1504	1512	1708	1213	1666
Žalm	784	783	786	783	786	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1734	1504	1512	1515	1213	1666
Antifony	1137	1151	1504	1513	1516	1214	1229
Žalmy	1137	1152	813	813	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1735	1505	1513	1516	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	715	1735	1505	1513	1517	1519	1669
Prosby	1140	1724	1505	1655	1711	1218	1655
Záv. modlitba	716	1500	1506	1514	1517	1520	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	792	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1506	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1506	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	716	1159	1506	1191	1206	1222	1336

Nešpory:

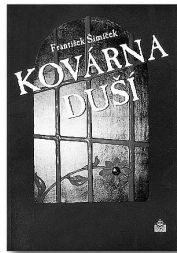
SO

Hymnus	1132	1145	1736	1507	1514	1517	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1508	1514	1518	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1508	1661	1715	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1737	1510	1514	1518	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	715	716	1737	1510	1515	1518	1520	716
Prosby	1135	1149	1731	1510	1664	1718	1227	811
Záv. modlitba	716	716	1500	1506	1514	1517	1520	717

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

KOVÁRNA DUŠÍ
 František Šimíček

Mnoho knih bylo již napsáno o vězeních a koncentračních táborech, o nesmírném utrpení a šikanování vězňů, o hladu a těžké práci v lidských podmínkách. O lámání charakteru vězňů, kteří se zaprodali svým mučitelům, jen aby získali určité výhody, a kteří naletěli slibům, že se dostanou dříve domů.

Tato kniha chce mít na zřeteli jen tajemné nitky Boží Prozřetelnosti, které formovaly lidské duše, na kovadlině času zpracovávaly perlíkem svědomí ve výhni utrpení. Ne každý, kdo proti komunistickému režimu bojoval, zakotvil ve vězení, mnozí, kdo v těch skupinách pracovali, byli tohoto osudu ušetřeni. A naopak lidé, kteří se vůbec ničím neprovinili, skončili v kriminále jen proto, že se nelíbili desítkářce nebo měli hezkou vilku, na kterou měli zásluhou funkcionáři strany; různé důvody přiváděly lidi do té tajemné kovárny k formování jejich charakterů a na rehabilitaci jejich duší. Tam se učili lidé hledat cestu k Bohu a modlit se! Ti, kteří to s tím hledáním mysleli upřímně, se mohli přesvědčit, že Bůh skutečně existuje, a cítili občas Jeho všudypřítomnost a v ledovém, bezcitném prostředí je často zahřívala Jeho láska.

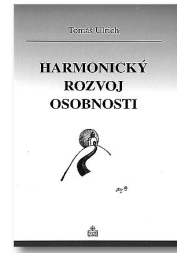
Kniha chce svým čtenářům dát aspoň trochu zakusit z této existence Boha a z Jeho, kolikrát tak těžko pochopitelné, Prozřetelnosti.

Brož., A5, 144 stran, 72 Kč

Uvedené tituly můžete objednat také na internetové adrese
e-mail: maticcem@maticcem.cz

HARMONICKÝ ROZVOJ OSOBNOSTI
 Tomáš Ulrich

Publikace jasně definuje dospělost člověka v nejširším slova smyslu. Ta zahrnuje z hlediska integrální antropologie dospělost tělesnou, emocionální a duševní, přičemž právě poslední jmenovaná je nejdůležitější a všeobjímající, protože prostupuje celý náš život a zahrnuje v sobě všechny ostatní dospělosti.

Mohli bychom sice najít ještě mnoho jiných dospělostí, protože je mnoho úhlů pohledů na bytí člověka. Ale výše uvedené dospělosti pokládá autor v návaznosti na Michela Quoista za podstatné. To znamená, že jsou důležité pro plnohodnotný a radostný život, a to život v Bohu, s Bohem a pro Boha.

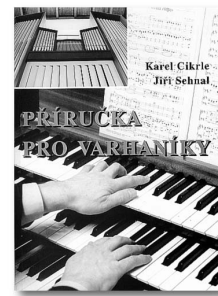
Toto malé dílko vzniklo zkrácením autorovy diplomové práce.
Brož., A5, 48 stran, 45 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ...

PŘÍRUČKA PRO VARHANÍKY
 Karel Cikrle, Jiří Sehnal

Publikace je prostým seřazením tří učebních textů (Liturgika, Liturgická hudba, Stručný přehled dějin katolické chrámové hudby), které vznikly pro potřeby především studentů různých hudebních škol a účastníků kurzů chrámových hudebníků.

*Vydavatel Gloria Rosice,
 brož., 165x230 mm, 196 stran, 120 Kč*

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy a mravů. Neznamena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.incenet.cz; http://www.ova.incenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Občasným úřadem v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.

Placeno předem
 706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 EXPEDICE
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1